DALE KETHCAM

Foc întunecat

Volumul 1

ALCRIS

Capitolul 1

Când Paul a venit s-o ia, inima Aurei Forsythe a crescut de mândrie.

Arăta atât de bine, cu negrul şi albul costumului de seară scoţându-i în evidenţă culoarea blondă a părului şi a tenului. Aura, însă, nu pentru frumuseţea lui îl iubea. Ştia, mai bine ca oricine, că înfăţişarea plăcută şi trăsăturile regulate nu aveau mai nimic de-a face cu persoana de sub învelişul de carne şi piele.

Surâsul lui era acela care îi atrăsese cel dintâi atenţia, şi aerul de bună dispoziţie calmă, încrezătoare. Totuşi, la foarte scurt timp după ce-l cunoscuse pe Paul McAlpine, îşi dăduse seama că era un om absolut demn de încredere. Acest lucru îl făcea să fie irezistibil. În ultimele trei luni, ajunsese să-l înţeleagă foarte bine pe bărbatul cu care urma să se mărite peste două săptămâni. Scăldată în căldura iubirii lui, căutarea turbulentă a unui liman de linişte în viaţa ei se transformase în seninătate. Niciodată nu mai fusese atât de fericită.

— Ne întâlnim cu Flint la restaurant, spuse Paul, în timp ce-i deschidea portiera maşinii lui scumpe. A zis că face un duş şi se schimbă, dar cred că va ajunge la Quaglino’s înaintea noastră.

Flint Jansen urma să fie cavaler de onoare la nunta lor, peste două săptămâni.

— Unde locuieşte?

— În Remuera, dar acum stă la mine.

— Aha. De ce?

— I se redecorează casa. Peste tot e vopsea umedă, aşa că va locui la mine cel puţin o săptămână, poate chiar până la nuntă.

Îi ridică mâna să-i sărute degetele suple. Gura Aurei se arcui într-un surâs.

— Eşti foarte drăguţă în seara asta, murmură Paul, în

timp ce-i dădea drumul.

— Îţi mulţumesc. Îmi place mult rochia asta. Deşi complimentele continuau s-o stânjenească, învăţase din experienţă să le primească elegant. Iar complimentele din partea lui Paul nu reprezentau nicio ameninţare.

Avea rochia de câţiva ani, dar mătasea bogată, de un verde discret, îi accentua culoarea părului, de vin Bordeaux ales, şi a pielii ca ivoriul, întunecându-i şi accentuându-i ochii verzi enormi.

— Deci, a venit faimosul Flint Jansen. Mi se pare ciudat că încă nu l-am cunoscut pe cel mai bun prieten al tău, comentă ea, stăpânindu-şi cu deliberare tremurul din voce, în timp ce schimba subiectul cu abilitate.

Paul râse încetişor:

— Şi el a spus acelaşi lucru. I-am răspuns că dacă insistă să stea în Indonezia luni de-a rândul, e firesc ca în lipsa lui să se întâmple fel şi fel de lucruri.

Deodată, prin intersecţia din faţa lor trecu fulgerător o maşină. Paul reacţionă rapid şi calm, dar Aura fu aruncată înainte, doar centura de siguranţă ţinând-o în fotoliu.

— Ai păţit ceva? întrebă el, alarmat.

Aura îi răspunse cu un zâmbet liniştitor. Felul cum îi purta de grijă, ca şi cum ar fi fost un bibelou de porţelan nepreţuit, o făcea să se simtă ocrotită şi admirată.

— Nu, n-am nimic. Ai reflexe foarte rapide. Gura lui se arcui la un colţ.

— Nu la fel de rapide ca ale lui Flint. El parc-ar fi un fulger uns. Odată, eram la vânătoare în Uraweras şi m-a prins când era să cad într-o prăpastie.

Tăcu o clipă, apoi încheie cu invidie:

— Mamă, ce mişcări! Iute ca o cobră regală şi mai tare decât un cal. Nici eu nu-s chiar categoria muscă, dar el m-a tras pe sus cu-o mână, de parc-aş fi fost făcut din lemn de balsa.

— Pare foarte macho.

Vocea ei era rece, indiferentă. Paul râse:

— Eu nu aşa l-aş descrie. „Macho” sună a insecuritate fundamentală, pe când Flint e cinstit până-n măduva oaselor. Şi complet stăpân pe viaţa lui.

— Cinstea, replică Aura cu cinism, poate fi o calitate foarte supraestimată.

Surâsul lui Paul era tandru şi tolerant.

— Nu încerca să mă şochezi, iubito, îţi ştiu eu şmecheriile. Deşi trebuie să recunosc că deplina stăpânire de sine a lui Flint intră într-adevăr în conflict cu oamenii – şi mai ales cu cei care i-o invidiază!

— Mă rog, cu toţii invidiem lucrurile pe care nu le avem, fu Aura de acord, gândindu-se la numeroasele calităţi după care jinduia.

— De unde ştii? Tu ai totul.

Pufnetul în râs al Aurei fu urmat de un zâmbet.

— Mă bucur că aşa crezi. Voi doi nu păreţi să aveţi prea multe în comun.

— Nici nu avem, dar Flint e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Nu prea poate suferi fraierii – ba chiar deloc – e la fel de ferm ca o temelie de granit şi are acea răbdare ameninţătoare pe lângă care o pisică la pândă după şoareci pare apucată de pandalii. Dar îmi place aşa cum e, şi cred că şi ţie o să-ţi placă. Cu siguranţă, ai să-l impresionezi. Ştie să aprecieze femeile frumoase.

„Nici nu mă mir”, îşi spuse Aura, obosită. O presimţire rea îi irita nervii. Nu voia să-l cunoască pe Flint Jansen; ştia încă de pe-acum că n-avea să-l simpatizeze.

— N-a prea dormit în ultimele zile, continuă Paul. Are de rezolvat o situaţie foarte delicată din Indonezia şi când a coborât din avion, arăta cam ca un pirat feroce din Marea Chinei de Sud.

— Cred că e extenuat! Poate era mai bine să sărim peste seara asta şi să ne întâlnim doar la petrecerea de mâine seară.

— E destul de rezistent ca să facă faţă, zâmbi indulgent Paul. Asta-i o calitate înnăscută la el. Ţin minte, imediat după ce a venit, în şcoala primară, a avut de furcă – puştii pot fi adevăraţi demoni, nu? – şi de-atunci am rămas prieteni.

Aura ştia deja că Flint Jansen şi Paul McAlpine învăţaseră la aceeaşi şcoală scumpă, cu internat. Restul, însă, o surprindea. Din cele câteva aluzii pe care le făcuse Paul la cel mai bun prieten al lui, şi-l imaginase ca pe un om născut să înfrunte tot ceea ce-i arunca lumea în faţă, un copil de oţel care crescuse, inexorabil, spre a deveni un tânăr de oţel, pentru ca apoi să se înăsprească şi mai mult, ca un bărbat de oţel.

— De ce i-au făcut zile fripte la şcoală? Paul ridică din umeri.

— Un scandal de familie. Tatăl lui şi-a luat tălpăşiţa cu o mare sumă de bani de-ai altora – a reieşit că-i cheltuise pe o femeie de moravuri uşoare, care era amanta lui. Ziarele au făcut un tapaj de-a dreptul scandalos, ajungându-se până la tribunal şi la o serie de dezvăluiri şi mai indecente.

Unii dintre oamenii pe care îi escrocase tatăl lui aveau copii la aceeaşi şcoală cu noi. Toată situaţia a cam scăpat de sub control. Dacă nu ţi-e cu supărare, nici Flint n-a stat cu mâinile-n sân, dar a trecut prin doi ani foarte nefericiţi.

— Câţi ani avea?

— Abia opt. Destul de mare ca să înţeleagă ce se întâmpla, prea mic ca să se poată apăra de băieţii mai mari care-l chinuiau. Deşi încerca, râse el, amintindu-şi. Doamne, cred că se lua la harţă cu toţi copii din şcoala aia care se uitau măcar pieziş la el. Puţin îi păsa cât de mari erau – şi i-a bătut măr pe destui.

Aura ştia prea bine ce însemna să nu-şi găsească scăparea de un torţionar. Împotriva propriei ei voinţe, un fior de camaraderie îi îmblânzi atitudinea. Şi ea avusese opt ani când tatăl ei îşi părăsise soţia şi fiica pentru a se duce

ca doctor misionar în Africa. Chiar şi acum, după cincisprezece ani, simţea o umbră a acelei dureri şi nedumeriri de demult.

Oftând în sinea ei, îşi spuse că un prieten al lui Paul trebuia să aibă şi o latură blândă. Ea şi Flint urmau să aibă cel puţin un lucru în comun: afecţiunea faţă de cel care avea să-i fie soţ.

Dar, din prima clipă când îl văzu pe formidabilul Flint Jansen, îşi schimbă complet părerea. Nu inspira niciun dram de blândeţe. Mai înalt cu cel puţin opt centimetri decât Paul, trebuia să aibă cam un metru şi nouăzeci, iar cicatricea subţire care i se încârliga sinistru de pe pometul obrazului stâng până pe bărbia repezită înainte, arogant, făcea ca imaginea lui să i se întipărească în creier cu fierul roşu, lăsând o urmă neagră, de neşters.

O zguduia un tumult de emoţii, făcând-o să tacă, derutată; treptat, numai, îşi dădu seama că le domina o stare turbulentă şi pătrunzătoare de recunoaştere.

Ceea ce era ridicol, pentru că nu-l mai văzuse niciodată pe acel om, nici măcar în vreo fotografie neclară, prin ziare. Dacă îl vedea, acum ar fi ştiut; nu era un om pe care să-l uiţi uşor. Pe sub materialul negru al sacoului de seară, avea umeri laţi şi puternici. Cămaşa albă apretată contrasta cu pielea bronzată. Umerii aceia masivi şi picioarele lungi, cu musculatură robustă pe sub pantalonii croiţi fin, se combinau cu o graţie mlădioasă a mişcărilor, pentru a-l face să lase o impresie instantanee, ucigătoare.

Părul brunet închis, tuns convenţional, se ondula lucios sub luminile care-i urzeau în jurul capului o aureolă roşie, primejdioasă. Avea un chip cu trăsături aspre, de corsar, dur şi deloc chipeş, şi totuşi la Flint, nu la Paul, se uitau pe sub gene toate femeile din local.

Omul era teribil de bătător la ochi, puterea personalităţii sale fiind subliniată de o energie nervoasă, abia stăpânită, care parcă trosnea ca o sarcină electrică prin salonul cu

mobilier elegant.

Indiferent cum o fi arătat la vârsta de opt ani, îşi spuse cam buimacă Aura în timp ce Paul făcea prezentările, radios şi nemaiîncăpându-şi în piele de mândrie, era clar că acum Flint Jansen nu mai avea nevoie de compasiunea nimănui; era mai mult decât capabil să se descurce cu orice i-ar fi aruncat în faţă viaţa. Atâta numai că acest om nu „se descurca”; pur şi simplu cucerea. Flint Jansen impunea propriii săi termeni, obligând lumea să-i accepte.

Cu un zâmbet cam ţeapăn, Aura întinse mâna, simţind cum îi era cuprinsă între degetele lui lungi şi puternice. Avu nevoie de un efort de voinţă pentru a-şi convinge pleoapele îndărătnice să se ridice, iar când reuşi, privirea el fu capturată de doi ochi aurii, limpezi şi penetranţi că ai unui tigru, ai unei fiare ce-şi exprima fără niciun compromis puterea şi autoritatea, ochi aţintiţi asupra ei cu o privire care-i înlătura masca superficială a frumuseţii, pentru a o scoate la lumină pe femeia ascunsă dedesubt. Prin trup şi suflet îi trecu o premoniţie, cu paşi iuţi, de gheaţă.

— Aura, rosti Flint cu un glas profund, subtil răguşit, care juca pe terminaţiile ei nervoase cu o precizie senzuală. Paul mi-a spus de mai multe ori că eşti frumoasă, dar credeam că era doar extazul unui om îndrăgostit. Acum, cred că-l înţeleg.

Trecută cu mult de vârsta când laudele la adresa frumuseţii sale îi trezeau mai mult decât o plăcere moderată, Aura tresări sub efectul unui junghi de dezamăgire prostească.

Se părea, îşi spuse ea cu ironie, că în pofida acelui magnetism neînfrânat, a ferocităţii pătrunzătoare şi nelegiuite din privire, Flint Jansen nu era mai perspicace decât alţi bărbaţi. Accidentul fizic al trăsăturilor ei, moştenire rămasă de la strămoşi, îl amăgea la fel ca pe majoritatea celorlalţi, făcându-l să creadă că singura ei calitate era frumuseţea, şi nimic mai mult.

Sperând să nu i se vadă amărăciunea rebelă, zâmbi.

— Mulţumesc, spuse ea, pe un ton cam distant.

Mâna lui Flint era fermă, caldă şi dură, iar preţ de-o clipă strânsoarea convenţională păru un fel de cucerire, o declaraţie de proprietate, o provocare. Aura avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu tresară, retrăgându-se.

În clipa următoare, totul se sfârşi. Mâinile li se relaxară, reveniră la loc; Flint rosti un comentariu care-l făcu pe Paul să râdă, iar Aura rămase întrebându-se dacă nu cumva fiorii care-i înfrigurau pielea erau cauzaţi pur şi simplu de gerul serii de iarnă şi faptul că nu-şi luase pe sub rochia de mătase verde, cu o vanitate tipic feminină, decât strictul necesar.

Sigur că asta era explicaţia.

Şi totuşi, în timp ce mergeau spre masă, simţea privirea iscoditoare a lui Flint şi din nou acel sentiment neliniştitor de dislocare îi risipi calmul obişnuit.

Aruncând o privire grăbită în sus, spre faţa chipeşă şi binevoitoare a lui Paul, se întrebă ce Dumnezeu putea avea în comun logodnicul ei, un om atât de bun, serios şi de nădejde, cu individul acela înfumurat şi intolerant; probabil că era unul dintre misterele prieteniilor bărbăteşti, pe care femeile nu erau în stare să le desluşească.

Cu excepţia anilor de şcoală, singurele atribute pe care le împărtăşeau în comun păreau să fie inteligenţa şi ambiţia. Poate că acestea erau de ajuns pentru a întreţine o prietenie.

Paul se îndrepta cu repeziciune spre vârful ierarhiei profesionale, iar oamenii spuneau că Flint Jansen avea mari şanse să primească postul de prim director executiv al firmei Robertson’s, marele conglomerat unde lucra. Paul, partener într-un important birou de avocaţi din Londra, ştia multe despre capitală şi-i spusese că actualul preşedinte avea în el o încredere deplină.

Aura putea înţelege de ce. O singură privire fusese de

ajuns pentru a o convinge că Flint avea destulă autoritate concentrată şi dezinvoltă pentru a prelua conducerea oricărei organizaţii, chiar şi atât de mare ca Robertson’s, dirijând-o cu forţa decisă şi neînduplecată de care avea nevoie o asemenea întreprindere.

Când ajunseră la masa lor, era zguduită de tensiune, cu procesele cerebrale tulburate şi întreaga făptură crispată. Îşi păstră îndeajuns prezenţa de spirit pentru a le zâmbi diverselor cunoştinţe, dar întreaga atenţie i se concentra asupra bărbatului care mergea pe lângă ea. Deşi nu putea să-l vadă, ştiu când dădu din cap, de vreo două ori, spre nişte oameni care-l salutaseră cu un interes străveziu.

Mulţumindu-i cu un zâmbet ospătarului, Aura îi permise s-o ajute să se aşeze. În timp ce se aşezau şi cei doi bărbaţi, uşoara rumoare a saluturilor care le întâmpinaseră trecerea scăzu din nou la nivelul normal. Aura trase adânc aer în piept, impunându-şi cu hotărâre să-şi calmeze bătăile nebuneşti ale inimii, cu un considerabil efort de voinţă pentru a-şi controla reacţiile atât de nepotrivite. Din păcate, nu avu mult timp ca să înalţe din nou barierele stăpânirii de sine.

Abia se terminaseră formalităţile comandării specialităţilor de mâncare, când Flint o întrebă, cu un zâmbet care nu i se citea şi în ochi:

— Şi tu ce faci, Aura? Din ce trăieşti, vreau să zic?

Şi să mai vorbeşti despre aruncarea mănuşii! Era clar că Flint, la fel ca majoritatea prietenilor lui

Paul şi ca mama lui, credea că Aura îl privea pe viitorul ei soţ mai degrabă cu lăcomie, decât cu iubire în suflet.

Preţ de-o secundă fugară, îşi dori să fi avut o slujbă importantă, de mare prestigiu, pe care să i-o arunce în faţă.

Dar nici vorbă de aşa ceva, şi n-avea niciun rost să joace pe cartea compasiunii. Flint Jansen era prea dur, prea dinamic, prea stăpân pe propriul lui destin, ca să înţeleagă obligaţiile care o legau de mâini.

Nu era vina ei că nu avea nicio slujbă. În ciuda împotrivirilor şi a ridiculizărilor, muncise pe brânci ca să-şi obţină dubla licenţă şi, în împrejurări mai generoase, s-ar fi aflat deja pe primele trepte ale carierei pe care şi-o alesese. Cu toate acestea, expresia lui Flint dezvăluia că n-ar fi ajuns nicăieri mizând pe înţelegerea lui.

Aşa că, doar cu o inocenţă limpede pe faţă şi în voce, îl privi drept în ochii clari şi tăioşi ca două cristale aurii şi răspunse:

— Nu fac nimic.

Sprâncenele lui negre se ridicară, sever.

— Deci, nu eşti o femeie de carieră.

În cuvintele sale nu se simţea dispreţ, nimic mai mult decât un interes moderat, dar tensiunea bruscă făcu firişoarele invizibile de păr de pe pielea Aurei să se zbârlească.

Paul interveni vesel, dar totuşi cu o undă prevenitoare în glas:

— Ştiu că slăbiciunea ta, Flint, sunt femeile dinamice, puternice şi dedicate profesiunii, dar Aura a fost crescută în stil vechi, aşa că n-o lua pe tonul ăsta când îi vorbeşti. Până la sfârşitul anului trecut, a studiat la universitate. Din nefericire, are şi… anumite responsabilităţi.

Schimbă o privire cu Aura. Paul nu numai că înţelegea situaţia cu mama ei, ci îi şi aproba felul cum proceda.

— Responsabilităţi?

Flint zâmbea, dar genele negre şi dese i se coborâseră peste ochii de tigru, astfel încât era imposibil să se vadă ce emoţii ascundea acea faţadă colţuroasă.

— O mamă, spuse cu nepăsare Aura, şi dacă-ţi închipui că eu am fost crescută după moda veche, aşteaptă numai s-o cunoşti pe Natalie. Ea parc-a debarcat direct de pe Arca lui Noe.

Gura i se strânse, înţepată.

— A fost foarte ocrotită. Tatăl ei consideră că femeile

sunt funciarmente incapabile să înţeleagă probleme mai complicate decât cusutul unei mâneci, aşa că nu s-a deranjat s-o înveţe nimic mai mult decât obişnuitele isprăvi femeieşti, cum ar fi cântatul la pian şi organizarea de dineuri cu fler şi eleganţă. În consecinţă, e fermecător de neştiutoare în privinţa aspectelor practice ale vieţii, mai naivă decât un bebeluş în scutece.

— Pare o responsabilitate considerabilă, îi dădu dreptate Flint, cu glasul său uşor cam gâjâit. Va locui cu voi după... după nuntă?

La vederea expresiei de oroare care se ivi pe chipul lui Paul, Aura izbucni în râs.

— Nu, spuse ea, cu pudoare. Regăsindu-şi calmul, Paul îl informă:

— O să stea aproape de noi, aşa că vom putea avea grijă de ea.

— Înţeleg.

Flint părea închis în sine şi cam plictisit.

— Şi dumneavoastră, domnule Jansen, îl întrebă Aura, cu ce vă ocupaţi în Indonezia?

— Flint, o corectă el, zâmbind cu un magnetism sigur pe sine şi tulburător, care-i făcea pe toţi ceilalţi bărbaţi din luxosul salon să se topească în desenele tapetului de pe pereţi. Am rezolvat nişte încurcături.

— Aşa?

— Nu-l întreba, o sfătui binevoitor Paul, aruncând o privire spre bărbatul din faţa lui. Oricum n-o să-ţi spună. Munca lui Flint e strict confidenţială.

Complet iritată de conspiraţia tacită dintre bărbaţi, Aura bătu din gene, gângurind:

— Ce fascinant. Şi e şi periculos?

— Uneori, replică Flint, intensificându-şi nuanţa voalată şi misterioasă a glasului. Te incită pericolele, Aura?

Privea, pe sub pleoapele parţial coborâte, felul cum îi scânteia lumina în păr. Stânjenită, Aura clătină din cap; în

josul stomacului îi palpită o senzaţie necunoscută. Poate că, în loc de a-şi lăsa părul liber în jurul umerilor, ca un nor strălucitor, ar fi fost mai bine să şi-l strângă într-o pieptănătură mai severă.

— Nu, departe de mine gândul, răspunse ea, încercând să vorbească pe un ton firesc şi nepăsător. Sunt întruchiparea laşităţii.

— Aurei nu-i place riscul, interveni Paul, atingându-i mâna o secundă.

În timp ce întorcea capul spre a-i adresa un surâs scurt şi tandru, Aura zări cu coada ochiului mişcarea ironică a buzelor lui Flint.

— Şi totuşi, te măriţi, spuse el, speculativ. Întotdeauna am considerat că ăsta e riscul cel mai mare din lume, să-i acorzi altei persoane o asemenea putere în viaţa ta. Doar dacă nu cumva, desigur, cealaltă persoană e prea îndobitocită de dragoste ca să mai reprezinte vreo ameninţare.

— Aha, mi-ai ghicit secretul, i-o întoarse Paul, cu ochii săi albaştri mângâind cald faţa Aurei.

Fără niciun motiv, pe Aura o izbi un val de profundă nelinişte. Privirea ei stărui un moment asupra ochilor lui Paul, apoi lunecă lateral, în timp ce li se aduceau băuturile.

Paul începu să discute despre un scandal politic care izbucnise cu câteva săptămâni în urmă. Ascunzându-şi o uşurare absurdă, Aura asculta glasurile bărbăteşti profunde, sorbind din vin o idee mai repede decât de obicei, întrucât ceva o ţinea cu nervii întinşi la limită.

Nu, nu ceva; *cineva,* iar acel cineva stătea chiar lângă ea. Dacă-şi cobora ochii, putea să vadă degetele lungi ale lui Flint pe tăblia rotundă a mesei, pielea sa bronzată contrastând şocant cu damascul alb, apretat, al feţei de masă. Avea o mână frumoasă, suplă, masculină şi puternică.

Fără îndoială, trebuia să petreacă mult timp sub razele

fierbinţi ale soarelui, pentru a se fi bronzat astfel, îşi spuse ea, vag. Desigur, tocmai se întorsese de la tropice, însă chiar şi aşa, avea un ten mult mai închis decât al ei sau al lui Paul. Era unul dintre motivele pentru care ochii aceia aurii scânteietori erau atât de spectaculoşi, încadraţi de genele negre, sub sprâncenele drepte şi dese.

Murmurul conversaţiilor se estompă, acoperit dintr-odată de bătăile inimii ei în urechi. Pe sub gene, privirea Aurei urmări mâna care ridica paharul cu vin, pentru a sorbi puţin din lichidul gălbui-pai palid. Când o salutase, asprimea bătăturilor în palma ei cu piele fină îi tăiase respiraţia, stârnindu-i o senzaţie stranie şi fierbinte, de topire, la baza şirei spinării. Aceasta se risipise întrucâtva, dar acum o lua de la început.

Nu ştia ce i se întâmpla, deşi instinctul o avertiza că era ceva periculos. Cu o încercare hotărâtă de a nu-i da atenţie, se alătură conversaţiei.

Nu era o noutate să ia masa cu un om care avea o părere foarte proastă despre ea; se obişnuise să aibă de-a face cu ura.

Dar Flint Jansen o dispreţuia. O singură privire îi aruncase şi, preţ de-o înfricoşătoare secundă, în adâncurile ochilor lui pâlpâise sila, ca o flacără albastră rece. În momentul când ochii Aurei se îndreptaseră spre acel chip aspru şi poruncitor, o intuiţie datând încă de pe vremea celei mai îndepărtate înaintaşe a ei de sex femeiesc o prevenise că acel om nu-i era prieten, că niciodată n-avea să-i fie. Din cine ştie ce motiv, erau hărăziţi să fie duşmani.

Iar Paul nu observase.

Ridică privirea spre el, ascultând fără prea mare atenţie cum îi expunea celuilalt nişte aspecte legislative interesante. Cu excepţia vărului ei, Alick, Paul era cel mai inteligent bărbat pe care-l cunoscuse, şi totuşi credea că ea şi Flint se înţelegeau bine.

Glasul gâjâit al lui Flint îi atrase privirea într-o parte.

Zâmbea – dar, când Aura încercă să-şi desprindă ochii dintr-ai lui, aceştia i-i ţinură captivi.

O fracţiune de secundă, privirea ochilor verzi şi a celor aurii se ciocniră într-un duel. Gura lui se arcui într-un zâmbet feroce, de tigru jucându-se cu o vietate mică şi nevrednică de atenţia lui.

O întrebare a lui Paul risipi tensiunea, glasul său drag intervenind ca un scut. În timp ce Flint îi răspundea, Aura trase adânc aer în piept.

„Încetează!” urla o voce în mintea ei. Dar nu avea idee cu *ce* să înceteze. Era o reacţie complet inedită; se părea că trupul ei era posedat de o altă persoană, o renegată neliniştitoare, o femeie pe care n-o cunoştea.

Trebuia să se calmeze, să impună un soi de control asupra reacţiilor care i-o luaseră razna.

O remarcă a lui Paul aduse un surâs pe chipul lui Flint, dezvăluindu-i dinţii albi şi sănătoşi care aveau noi efecte neplăcute în golul ei din stomac. Înhăţându-şi cu dinţii autocontrolul care-i scăpa, se concentră intens asupra cuvintelor, nu asupra omului; asupra situaţiei, nu asupra reacţiilor ei.

Avea nişte maniere excelente. O distra cu un umor sec, cinic şi spiritual. Când vorbea, o asculta atent, doar cu un interes leneş în ochii cu pleoapele căzute, şi totuşi îi simţea privirea cutreierându-i pielea ca nişte mici fuioare de fum. Şi-i simţea dispreţul.

A, era abil, şi-l ascundea bine; sentimentele lui stăteau prizoniere în cuşca unei voinţe feroce. Dar Aura îşi petrecuse prea mulţi ani observând semnalele ascunse, subliminale, ca să se lase amăgită. Nu era dispreţul nepăsător al bărbatului care are în faţă o femeie pornită să-şi căptuşească moale cuibul. Furia lui Flint Jansen o ardea cu o intensitate de fier înroşit, care-l făcea să fie mai mult decât periculos. Şi toate acele emoţii sălbatice îi erau adresate ei.

O nedumerea şi o tulbura, dar cel mai uluitor era că, în cine ştie ce mod obscur, o fascina. Privi peste masă, spre chipul umbrit şi inteligent, brăzdat de cicatrice, exprimând o forţă şi o putere aproape primitive, iar pe şira spinării o străbătu un fior atroce, declanşându-i semnale de alarmă prin toată fiinţa, scântei de lumină şi căldură sărind de la o celulă la alta.

Răscolită, la discreţia acelor senzaţii interzise şi echivoce, Aura reuşea să-şi camufleze reacţiile cu hohote de râs vesel şi replici amuzante, în timp ce Paul o privea cu mândrie şi o infimă undă de înfumurare posesivă. În mod uluitor, curentul secret şi clocotitor de emoţii ambigue părea să se învolbureze în jurul lui fără să-l atingă.

Nu-i reproşa sentimentul de mândrie; ştia că toţi bărbaţii doreau să se impună în ochii prietenilor. Reprezenta una dintre puterile lor, fiind în acelaşi timp o apucătură înduioşător de copilărească.

— Paul mi-a spus că mâine seară avem o petrecere, spuse rece Flint, în timp ce-şi aşteptau desertul.

Natalie insistase că, în calitate de mamă a miresei, le datora prietenilor şi rudelor o recepţie. Fără ştirea Aurei, îl convinsese pe vărul ei, Alick Forsythe, s-o plătească, şi întrucât refuza să primească musafiri în mica locuinţă unde stăteau acum ea şi Aura, recepţia avea loc în apartamentul lui Paul.

Aura dădu din cap, sperând să nu i se vadă iritarea.

— Da, confirmă ea, cu o privire piezişă spre Flint.

Ochii acestuia se strânseră ca două fante întunecate şi, o secundă, o privi ca şi cum ea ar fi început să se dezbrace în faţa lui. Apoi, genele îi ascunseră ochii reci şi sclipitori ca focul din inima unui diamant.

Aurei i se uscă gura.

— Le vei cunoaşte pe mama mea şi pe domnişoara de onoare, plus diverse alte persoane. Cred că va fi distractiv.

— Nu mă îndoiesc.

Tonul lui obtuz o nemulţumea, dar tresărirea sardonică a buzelor, care-l însoţea, era şi mai neplăcută. Deşi se opusese cu îndârjire ideii acelei petreceri nenorocite, acum când era inevitabilă se pregătea să facă tot posibiul pentru a fi reuşită.

Când începu să se anunţe sfârşitul mesei, Aura se bucură din toată inima. Toţi nervii din trup îi erau sensibilizaţi la maximum, capul o durea surd şi i se părea că niciodată în viaţa ei nu-şi dorise mai mult să se vâre în pat.

Ştia, însă, că n-avea să-l placă niciodată pe Flint Jansen, şi se pomeni dorindu-şi cu înverşunare ca obligaţiile profesionale să-l reţină cât mai departe de ei. Cu cât îl vedea mai rar pe individul acela ca o brută, cu atât mai bine. Din fericire, sentimentul era reciproc, aşa că nu risca să fie deranjată prea mult de prezenta lui, după ce se mărita cu Paul.

Se aştepta să fie condusă direct acasă dar, în timp ce Flint îi deschidea portiera maşinii, cu un zâmbet trufaş şi studiat, Paul întrebă:

— Te-ar deranja să trecem mai întâi pe la mine, iubito? Aştept un telefon de la Londra şi aş dori să fiu acolo când îl primesc.

— Da, desigur.

Pe la jumătatea drumului, începu să caşte. Imediat, Paul spuse:

— Sărăcuţa de tine, eşti frântă şi nici nu-i de mirare. Uite, ce-ar fi să cobor eu acasă, iar Flint să te ducă mai departe? Aşa, ai să bagi cornu-n pernă la o oră rezonabilă.

— A, nu, nu e...

Răspunsul grăbit, necugetat şi îngrozit al Aurei fu întrerupt de glasul amuzat al lui Flint, de pe bancheta din spate.

— Mi se pare o idee excelentă, spuse el alene. Unde locuieşte Aura?

Nemulţumită, dar ştiind că protestele ei n-ar fi făcut

decât ca antagonismul să devină şi mai evident, Aura îi dădu adresa.

— Serios?

Aluzia abia ascunsă din tonul lui o făcu să se crispeze.

— Da, confirmă ea, înţepată.

— Ştiu drumul.

Insolenţa aproape nedisimulată a răspunsului îi pârjoli pielea, făcând-o să se dea de gol printr-o roşeaţă neaşteptată. Degetele ei încordate se încleştară pe materialul bătut în paiete al poşetei victoriene cu franjuri. Nici în ruptul capului nu voia să rămână singură cu Flint timp de douăzeci de minute, sau cât ar fi durat drumul până acasă.

Totuşi, neavând încotro, nu-i mai rămânea decât să se descurce cum putea.

— Noapte bună, iubito. Încearcă să nu te oboseşti prea mult mâine, mai spuse Paul, după ce îi făcu loc lui Flint la volan. Ne vedem mâine seară.

Îl privi cum se îndepărta pe alee şi intra pe uşa elegantului bloc de apartamente unde aveau să locuiască până la naşterea primului copil.

Aura îşi muşcă buzele. Întotdeauna îl găsise pe Paul înalt, dar pe lângă Flint Jansen părea cumva mai scund.

Cu o bruscheţe care o luă prin surprindere, Flint porni maşina. Aura întoarse capul, pentru a privi drept înainte, izbită de un ridicol sentiment de deznădejde, de panică aproape.

Căută o remarcă uşoară, inofensivă, sofisticată. Mintea i se încăpăţâna să rămână golită de orice gânduri.

Bărbatul de lângă ea, conducând cu pricepere şi calm, deşi puţin cam prea repede, nu vorbea nici el. Aura evita să-i privească mâinile pe volan, însă simplul gând la ele îi transforma măruntaiele în argint-viu. O şocă imaginea care-i fulgeră prin minte – acele mâini suple şi bronzate peste paloarea translucidă a pielii ei.

Se străduí să se uite la casele de pe marginea străzii. Ardeau lumini la ferestre, la porţi, în grădini ce prezentau semnele unor îngrijiri atente şi costisitoare. Deşi era iarnă, florile îşi ridicau inocente capetele spre discul strălucitor al lunii: narcise timpurii, margarete, aristocraticele cupe ale crinilor. La stânga, un zid din roci vulcanice împrejmuia un parc unde delicatele frunze ascuţite ale măslinilor se mişcau uşor, cu dosurile lor argintii scânteind într-o briză vioaie, de scurtă durată. În spate se înălţa conturul unei coline.

— Nu ăsta-i drumul! exclamă Aura.

— Mă gândeam să urcăm până pe One Tree Hill, ca să admirăm luminile oraşului, replică Flint, cu glasul său rece, imperturbabil.

Aura întoarse brusc capul spre el. Pe fundalul luminilor de pe stradă, profilul lui se desena ca o siluetă riguros-autocratică, frunte înaltă şi nas autoritar, gură definită precis, bărbie şi maxilare dăltuite după linii ale puterii şi ale forţei.

Cu voce stăpânită, Aura spuse:

— Îţi mulţumesc foarte mult, dar aş prefera să mergem direct acasă.

Văpaia de lumini a faţadei unui cinematograf îi dezvălui jumătatea de zâmbet şi, un moment, linia îngustă şi sălbatică a cicatricei. Părea calculat şi inaccesibil.

— Păcat, răspunse el calm. N-am să te reţin mult. Aura simţi primii fiori de teamă.

— De fapt, sunt foarte obosită, mărturisi ea, continuând să simuleze că refuza fără tragere de inimă o mică plăcere, în încercarea de a polei cu un lustru civilizat o situaţie care o speria fără rost, de a-şi ascunde sub calm şi autocontrol îngrijorarea şi revolta nejustificată. Pregătirea unei nunţi e mult mai epuizantă decât mă aşteptasem.

În zâmbetul lui lipsit de amuzament se distingea clar o lucire feroce.

„O, Doamne!” îşi spuse ea înnebunită, „priveşte lucrurile în perspectivă, Aura, nu-ţi lăsa imaginaţia s-o ia razna. Individul e un barbar, dar n-o să-ţi facă niciun rău. La urma urmei, este cel mai bun prieten al lui Paul”.

— Sunt convins, spuse el, mai ales pe termen atât de scurt, dar câteva minute petrecute privind cel mai frumos oraş din lume n-au să-ţi strice cu nimic. Cine ştie, s-ar putea chiar să-ţi reîncarce bateriile.

— Acolo, sus, ar putea fi periculos, replică repede Aura, deşi nu auzise niciodată de vreun incident neplăcut care să se fi întâmplat pe One Tree Hill.

Flint râse scurt, fără veselie:

— N-aş crede.

Nici ea nu credea. Pentru alţii, poate, dar în niciun caz pentru abilul şi necruţătorul Flint Jansen.

Deschizând gura ca să continue cu obiecţiile, Aura aruncă o privire revoltată spre acel profil inexorabil, apoi o închise la loc. Era un om care, dacă lua o hotărâre, nu mai lăsa pe nimeni să i-o schimbe.

Exact opusul mamei sale, îşi spuse ea caustic, încercând să-şi înfrunte spaima care se încolăcea într-însa ca o ameninţare sinistră. Mintea lui Natalie era ca un pai purtat de vântul verii, învârtit încoace şi-ncolo de cele mai mici vârtejuri, cu o singură direcţie clară, aceea a propriului său interes.

Flint Jansen era ca granitul, neclintit, autoritar, impenetrabil, un pericol pentru liniştea sufletească a oricărei femei. Chiar şi a unei femei îndrăgostite de alt bărbat.

Aura se prefăcu că privea în jur, pe când urcau în serpentine panta vulcanului cu terase şi cornişe înguste. De secole întregi, locuitorii maori ai Noii Zeelande cultivaseră kumara în fertilul sol vulcanic al micilor cratere de jos, dar răzoarele de cartofi dulci dispăruseră de mult, iar acum în acele locuri oile păşteau iarbă englezească.

Parcarea de maşini din vârf era pustie. Nimeni nu admira covorul înstelat al luminilor oraşului, nimeni nu privea obeliscul de lângă bradul singuratic, de lângă statuia băştinaşului maori, de lângă mormântul pionierului care le dăruise acea oază verde oamenilor din Auckland, nimeni nu privea împreună cu ea nemărginirea neagră care o durea în adâncul inimii, întinderea de neînchipuit a spaţiului.

Oprind motorul, Flint se întoarse spre Aura. Dogoarea devoratoare a privirii lui îi ardea pielea, şi totuşi izgoni imediat sentimentul de izolare, de nimicnicie, pe care-l avea ori de câte ori privea cerul, noaptea.

Tensiunea i se furişa printre omoplaţi, îi încorda toate tendoanele trupului, îi îngreuna respiraţia şi pulsul, îi făcea ochii să se dilate şi pielea să se zgârcească. La auzul vocii lui, se smuci înapoi, pradă unui şoc nervos.

— Presupun, începu el, cu glas tărăgănat, că ştii ce faci.
Aura îşi umezi cu vârful limbii buzele uscate.

— Şi eu presupun. În ce privinţă?

— Într-a căsătoriei cu Paul.

Asta trebuia să fie, sigur că da. Atunci, de ce avea senzaţia că discutau despre două subiecte diferite? îi făcea jocul. Calmă, şi cu o încredere în sine care părea sinceră, răspunse:

— A, da, ştiu perfect de bine ce fac.

— Sper, domnişorico. Spre binele tuturor. Fiindcă, dacă-i faci şi lui ceea ce le-ai făcut celorlalţi doi şi-l tragi în piept, ai dat de dracu’. O fi Paul atât de îndobitocit încât să nu se ocupe de tine aşa cum se cuvine, dar eu nu sunt.

Un moment, Aura rămase fără grai. Apoi, i-o întoarse de sus:

— Presupun că ţi-ai băgat nasul prin viaţa mea.

— Exact.

Vorbea de parcă naivitatea ei l-ar fi amuzat. Aura simţi că-i venea rău, dar reuşi să-şi păstreze vocea fermă.

— Domnule Jansen…

Zâmbetul lui fu rece şi lipsit de veselie.

— Toată seara m-ai numit Flint. Revenirea la numele de familie, tocmai acum, nu va face ca distanţa dintre noi să crească.

— Atunci, Flint, acceptă ea, sec. N-am să-i fac lui Paul niciun rău, dacă de asta te temi. Îl voi face foarte fericit. De data asta, e ceva serios.

— Cred că fiecare dintre ceilalţi bieţi nătărăi cu care ai fost logodită credea şi el că era ceva serios.

Tăcu un moment, iar când Aura nu răspunse, adăugă:

— Şi presupun că şi pe ei voiai să-i faci foarte fericiţi.

Vizibila aluzie sexuală o îngreţoşa. Rămase cu privirea drept înainte, în gol.

— Paul ştie despre ei.

— Deci, nu mă priveşte?

— Exact.

— Nici chiar când va afla – lucru inevitabil – că nu-l iubeşti?

— Îl iubesc foarte mult, replică Aura, furioasă. Flint râse încetişor, cu un imens cinism nuanţându-i tonul.

— A, trebuie să te admir pentru privirile lascive, zâmbetele şi atingerile blânde. Dar mie nu mi s-au părut deloc iubitoare, iar dacă Paul n-ar fi atât de amorezat de tine încât nu mai poate judeca limpede, şi-ar da seama că ceea ce simţi pentru el nu e genul de iubire care să ducă la o căsnicie fericită.

— Ceea ce pentru tine nu mai are nicio taină, cred… Străduindu-se să-şi recapete controlul, Aura îşi trase respiraţia.

— Îl iubesc, repetă ea în cele din urmă, dar convingerea din voce îi era subminată de un sentiment de zădărnicie. O singură privire rapidă spre profilul neînduplecat al lui Flint fu suficientă ca să ştie că, orice-ar fi spus, pe acel om nu-l putea convinge.

— La fel cum l-ai iubit şi pe fratele tău mai mare, cu

respect şi admiraţie, şi chiar un strop de recunoştinţă, îi dădu el dreptate, fără patimă. Dar în căsnicie nu despre aşa ceva e vorba, frumoasă, seducătoare şi sexy Aura. În căsnicie e vorba de a te culca în acelaşi pat cu el, a face dragoste, a i te dărui, a-i primi trupul, sexualitatea, cu deplină încredere şi entuziasm.

Mica ei exclamaţie răsună reverberat în maşina întunecoasă. Căută un răspuns, dar mintea îi era ţinută prizonieră de impersonalitatea sumbră şi studiată din tonul lui.

După o clipă, Flint continuă:

— Când Paul se uită la tine, în ochi i se citeşte dragostea, dar într-ai tăi nu văd mult mai mult decât satisfacţia de a obţine ceea ce ţi-ai dorit: un soţ îngăduitor şi comod.

Împietrită, Aura spuse:

— Vreau să mă duc acasă.

— Nici nu mă mir.

Părea amuzat, aproape leneş de amuzat, şi mulţumit, ca şi cum reacţia ei ar fi fost tocmai aceea la care se aşteptase.

— Dar vei rămâne aici până termin.

— Ce-ţi dă dreptul să vorbeşti aşa cu mine? Cuvintele i se rostogoliseră din gură, fierbinţi de indignare, ruşinos de sfidătoare, trădând mult mai mult decât ar fi fost înţelept. Aura încercă disperată să-şi potolească temperamentul scăpat din frâu care o băga în atâtea belele, înainte de a găsi căi de a şi-l înfrâna.

— Paul e prietenul meu, spuse rece Flint. Ţin la el şi la fericirea lui. Şi aş detesta să-l văd legat de o mică fâşneaţă interesată, când cu câteva cuvinte aş putea să-l salvez. Pentru asta există prietenii, nu?

Ultima întrebare fusese rostită tărăgănat, batjocoritor.

Nu avusese de gând să-l lovească. Ba chiar, nici măcar nu-şi dădu seama că o făcea, până când relieful înalt al obrazului lui îi opri mâna cu o bruscheţe atât de

implacabilă, încât impactul îi zgâlţâi toate oasele braţului.

Icnind de şoc şi durere, îşi trase mâna înapoi, cuprinzându-şi-o cu cealaltă, în timp ce-i spunea cu o voce pe care sperase să nu şi-o mai audă niciodată:

— Să nu mă faci fâşneaţă. În viaţa *ta* să nu mă mai faci fâşneaţă.

Flint nu se clintise. Un răstimp lung, încărcat, amprenta mâinii ei, albicioasă în întuneric, se desluşi cu o precizie dizgraţioasă.

Atât de rece încât îngheţa până şi îndreptăţita ei indignare, Flint replică:

— De ce nu? I te vinzi. Asta fac fâşneţele. Oferă servicii sexuale pe bani.

— *Nu* mă vând lui Paul…

Vocea i se frânse, dar Aura se repezi înainte, azvârlind spre el cuvintele:

— Şi nu e numai sex, fir-ai al dracului, porc ignorant ce eşti, e mai mult…

— Nu mult mai mult. Pentru tine, e securitate – pentru el, dragoste. Tu ai nevoie de banii lui, el vrea să-şi petreacă tot restul vieţii făcându-te fericită. Şi, nu prea incidental, culcându-se cu tine. Dacă ăsta-i târgul, e destul de cinstit, cred. Numai să nu-l încalci, Aura, când va intra atât de adânc sub vraja ta, încât bietul nenorocit n-o să se mai poată târî înapoi.

Aura avu nevoie de un efort titanic pentru a-şi modera tonul şi a-i imprima acea cadenţă răspicată a sofisticării plictisite, dar spera că reuşise.

— Paul are treizeci şi doi de ani – e destul de mare, nu crezi, ca să se îndrăgostească şi fără a avea nevoie de cineva care să-i confirme alegerea?

— Paul e un romantic, replică Flint, fără emoţie. Şi Dumnezeu e martor că tu, după cum arăţi, poţi face terci până şi creierul omului cu cea mai limpede minte. Eu, însă, nu sunt câtuşi de puţin romantic. Am văzut destule femei

care arătau ca nişte îngeri şi se purtau ca scursorile străzilor, ca să pot să nu iau în seamă nişte ochi verzi imenşi, spuziţi cu firişoare aurii şi o gură cu buze pline şi bosumflate, căptuşită cu făgăduieli de plăceri erotice intangibile. Chiar şi aşa, ţi-am aruncat o singură privire şi m-am pomenit că mă făceai să mă întreb.

— Să te întrebi ce?

În momentul când cuvintele tremurătoare i se desprinseră de pe buze, ştiu că făcuse o greşeală.

— N-are nici un s…

Flint, însă, o întrerupse cu o precizie blazată:

— Să mă întreb dacă, în pat, te-ai ridica la înălţimea promisiunilor pe care le sugerezi.

Aura îngheţă, cu gâtul înecat de greaţă. Cuvintele sexy, vorbele senzuale şi seducătoare pe care le foloseau bărbaţii când voiau să ademenească o femeie în pat, o făceau să tremure de o frică necruţătoare.

Avea abia paisprezece ani, când soţul unei prietene de-a mamei sale îi vorbise despre fanteziile lui unde ea juca rolul principal în toate, în timp ce o aducea cu maşina acasă de la locuinţa lui, a soţiei şi a celor trei copii ai lor. Păruse să creadă că frumuseţea ei îi dădea dreptul de a-i spune concret ce anume voia să-i fac, în pat şi nu numai în pat. Cuvintele sale fuseseră detaliate şi obscene, evocând scenarii care o îngheţau până-n adâncul sufletului.

Nu făcuse nicio încercare de a o atinge, nici atunci şi nici altă dată, dar plăcerea lui perversă de a-i vedea pe faţă spaima şi şocul îi distrusese complet inocenţa.

Scârbită şi dezgustată, petrecuse următorii trei ani evitându-l, până când, în cele din urmă, îşi găsise curajul de a-l ameninţa cu dezvăluirea hărţuirii lui sexuale.

De-atunci, alţi bărbaţi o acuzaseră că-i tachinase, că se comportase provocator, crezând că faţa ei îi oglindea caracterul, că intensitatea dorinţei lor o obliga să le răspundă asemenea.

A, învăţase să le facă faţă; ştia când era necesară o uşoară atingere şi când erau mai indicate ameninţările şi scandalizarea. Dar rămăsese marcată, cu adâncurile sufletului la fel de mutilate ca pielea sfâşiată de pe obrazul lui Flint. Şi încă mai simţea acea neputinţă bolnăvicioasă când un bărbat o privea cu complicitate speculativă, când în glas începea să i se simtă o anumită îngroşare. Detesta să fie nutreţ pentru fanteziile lor.

În chip destul de straniu, cu toate cuvintele pe care i le adresase Flint, pentru el nu simţea acel gol greţos în stomac.

Unul dintre lucrurile care-i plăceau atât de mult la Paul era atingerea lui uşoară, amuzamentul plin de auto-ironie răutăcioasă. Niciodată n-o făcea să simtă că ar fi dorit prea mult de la ea, iar când o privea, în ochi nu i se citea lăcomia, ci tandreţea. Cu Paul, se simţea în siguranţă.

De la acea primă experienţă, interpretase complimentele privitoare la înfăţişarea ei ca pe nişte preliminarii ale unor cereri pe care nici nu se gândea să le satisfacă, dar acum, ascultând glasul grunjos al lui Flint Jansen în timp ce-i cataloga nepăsător atributele fizice, fierbinţeala o năpădea într-un potop de senzaţii ce îneca totul.

Copleşită, mortificată, spuse în şoaptă:

— Domnule… Flint, ştiu că eşti cel mai vechi prieten al lui Paul, şi mai ştiu că tu şi el ţineţi foarte mult unul la altul, dar nu se cade să-mi vorbeşti aşa. Îl voi face pe Paul foarte fericit. Te rog, du-mă acasă.

— Sper că vorbeşti serios, răspunse el, cu fiecare silabă răsunând ameninţător, limpede şi mătăsos, peste bătăile inimii ei, că de nu, frumoasă Aura, dacă într-o bună zi vei găsi un bărbat mai bogat decât Paul şi te vei hotărî să te lepezi de el ca de o haină veche, am să vin după tine. Şi când am să te găsesc, te voi face să-ţi pară mai rău decât ai crezut vreodată că se poate.

Capitolul 2

Fără a aştepta răspunsul, porni motorul şi întoarse maşina, după care o luă în josul pantei, pe când Aura purta cea mai grea bătălie din viaţa ei. Niciodată până atunci, nici chiar în copilărie, când fusese notorie pentru crizele ei temperamentale, nu o mai cuprinsese o furie atât de incandescentă, o mânie cu atât mai dificil de înfruntat, cu cât se întindea ca o mantie firavă peste teama care o paraliza.

Ce ticălos arogant, brutal, ţanţoş şi încrezut! O, cât i-ar mai fi plăcut să-i distrugă viaţa lui Flint Jansen, tare i-ar mai fi plăcut să se întoarcă la ea milogindu-se în genunchi, ca să-l poată alunga cu un zâmbet trufaş. S-ar fi răsucit scurt pe călcâie şi ar fi plecat, l-ar fi făcut să se *târască…*

Tremurând de frustrare şi furie, îngrozită de propriile ei gânduri, trase cu greu aer în plămânii îndureraţi, apoi îşi impuse să analizeze situaţia calm şi raţional.

În cele din urmă, după un enorm efort de voinţă, reuşi.

Într-un fel, atitudinea lui Flint era mai degrabă înduioşătoare. Atât de des, singurele sentimente pe care bărbaţii îşi permiteau să le exprime erau înrudite cu furia. Cel puţin, suspiciunile lui Flint demonstrau că ţinea sincer la binele lui Paul.

Şi, privind obiectiv lucrurile, o femeie care fusese angajată de două ori nu putea să nu reprezinte un risc în miza matrimonială. Dacă nu cunoşteai împrejurările, un asemenea trecut părea într-adevăr să denote o anumită lipsă de consecvenţă.

Din păcate, gândurile ei eminent de raţionale nu reuşeau să alunge cu nimic furia care clocotea pe sub stăpânirea de sine falsă şi impusă. Flint *nu cunoştea* împrejurările; nu făcuse decât să se repeadă la concluzii, şi-atunci cum îndrăznea s-o acuze că ar fi fost o fâşneaţă, că nu-l iubea pe Paul, că se mărita cu el pentru bani?

Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-l frece cu mutra în fiecare cuvânt pe care-l rostise, să-l oblige să-şi recunoască greşeala…

După ce mai inspiră încă o dată, ca să se calmeze, încercă să se convingă că nu avea altceva de făcut decât să-i dăruiască lui Paul fericirea. Dacă reuşea, Flint ar fi fost nevoit să recunoască ce amarnic greşise. Privind orbeşte prin parbriz, îşi imagină un scenariu viu şi extrem de satisfăcător, la cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a căsniciei ei cu Paul, când Flint, cu mândrul său cap plecat în piept, era nevoit să se căiască. Îi distingea atât de clar chipul, vedea zâmbetul graţios cu care ea îi primea scuzele mizerabile…

Mult mai târziu, îşi dădu seama că în acel vis imens de mulţumitor Paul nu apăruse nicăieri. Scena care se contura complet detaliată din adâncurile creierului ei nu conţinea decât două personaje – ea şi Flint Jansen.

Niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă, până ajunseră la ea acasă. Aura dădu să deschidă portiera, dar Flint spuse scurt, în timp ce oprea motorul.

— Te conduc.

— Nu e nevoie, replică ea, răspunsul scurt umplând tăcerea îngheţată.

Fără s-o ia în seamă, Flint coborî şi ocoli prin faţa maşinii. În acel timp, pe când luminile de pe stradă îi conturară cu aur silueta preţ de câteva momente, păru un soi de vânător neguros ieşit direct dintr-un mit, mlădios şi zvelt şi supranatural de mare, o prezenţă ameninţătoare, primejdioasă, hotărâtă, în tăcerea străduţei suburbane.

Menţinându-şi o înfumurare rigidă, Aura îşi coborî din maşină picioarele lungi şi se ridică, după care îl urmă pe alee. O lumină aprinsă în casă dădea de înţeles că mama ei încă nu se dusese la culcare.

Ultimul lucru pe care-l dorea Aura în acel moment era ca Natalie şi Flint să se întâlnească. Emoţiile îi erau prea crude

şi contradictorii pentru a-şi le controla normal, aşa că, la uşă, se întoarse şi spuse – cu aplomb, din câte spera:

— Îţi mulţumesc că m-ai adus. Noapte bună. Din păcate, înainte ca Flint să poată răspunde, uşa se deschise.

— Paul, gânguri Natalie, cu acea voce pe care i-o rezerva numai lui, dragă băiete, *poftește* te rog! Vreau să-ţi vorbesc despre apartamentul cel nou – mă gândeam că cel mai mult are nevoie de…

— Nu Paul m-a adus acasă, se grăbi Aura s-o întrerupă.

Mama ei privi pe alături, făcând ochii mari.

— Într-adevăr, spuse ea.

Aura o privi reculegându-se, în timp ce-l observa pe Flint. Apoi, pe faţa mamei sale se aşternu celebrul zâmbet care redusese atât de mulţi bărbaţi la umilă supunere.

— Iubito, toarse ea galeş, nu sta aşa lăsându-mă să mă fac de râs, prezintă-ne te rog.

Cu o furie resemnată, Aura se conformă, o auzi pe mama ei invitându-l pe Flint în casă, iar pe el acceptând imediat. Degeaba se încrunta la Natalie, care era invulnerabilă la sugestii, însă îi aruncă o privire dispreţuitoare bărbatului care-i zâmbea mamei ei cu o admiraţie cinic-amuzată.

Ca şi cum expresia ei fulminantă ar fi avut un impact fizic asupra lui, Flint înălţă capul, răspunzându-i cu o privire lungă, analitică, în ochii îngustaţi care o sfidau să-i aducă vreo obiecţie.

Spre mânia şi disperarea ei, Aura nu-i putu susţine privirea. Întorcând capul, îşi lăsă geanta pe masă cu o mişcare scurtă, brutală.

— Ce frumos din partea ta că ai adus-o pe Aura acasă, Flint. Trebuie să te tratez cu un păhărel înainte de a pleca, îl invită dulce Natalie, jucându-şi expert genele, în timp ce-l introducea în salonaşul aglomerat. Un whisky, fără îndoială? Pari băutor de whisky. Cred că ne-a mai rămas pe undeva.

Expresia lui îi amintea Aurei de rânjetul unui tigru.

— Nu beau, vă mulţumesc.

Aura îşi muşcă buza. Ar fi trebuit să fie mulţumită de acel interes neobişnuit. În urma morţii lui Lionel şi a dezvăluirilor ulterioare despre tenebroasa lui viaţă secretă, pe mama ei o cuprinsese o apatie periculoasă, care evoluase spre un colaps nervos total, când îşi dăduse seama că singura avere care-i mai rămăsese era o mică rentă anuală pe care Lionel nu putuse pune mâna. Abia dacă-i furniza atâţia bani cât să aibă din ce trăi.

Pentru prima oară în viaţă, Aura constatase că mama ei avea nevoie de ea. La început, nu înţelesese cât de bolnavă era Natalie, dar când venise acasă de la un interviu pentru o slujbă pe care şi-o dorea enorm şi o găsise fără cunoştinţă, în urma unei supradoze de somnifere şi tranchilizante, îşi dăduse seama că, pentru moment, trebuia să renunţe la orice ambiţii de a-şi face o carieră în marketing.

Chiar şi atunci, sperase că urma să aibă timp pentru a termina proiectarea unui program de cercetări ale pieţei, pe care-l începuse la universitate. Din nefericire, Natalie avusese nevoie de atenţia ei continuă şi, întrucât ţăcănitul tastelor de computer părea s-o scoată din minţi, Aura renunţase pentru un timp.

Trecuseră şase luni nenorocite. Singurul lucru care o energizase era întâlnirea cu Paul. Aceasta o ajutase şi pe mama ei. Natalie îşi revenea încet la starea de spirit normală.

După cum dovedea, îşi spuse posomorâtă Aura, reacţia rapidă în faţa lui Flint Jansen.

Îi era dificil să înţeleagă ce se întâmpla dincolo de licărirea limpede şi dură a ochilor lui Flint, însă n-ar fi ezitat să parieze că era admiraţie. Tenul deschis la culoare şi ochii verzi senzuali, pe care Natalie îi transmisese şi fiicei sale, aproape că nu purtau urmele anilor. În pielea ca ivoriul începeau să se graveze mici riduri capricioase şi auto-indulgente, trăgând în jos colţurile gurii lascive, cu buze

pline. Însă chiar şi aşa, Natalie era superb de frumoasă.

— Nu? repetă ea cu un zâmbet de flirt complice. Ei, atunci o cafea, şi până se face te rog să iei loc şi să-mi spui cum de ai adus-o pe Aura acasă.

— Paul trebuia să primească un telefon din Marea Britanie, interveni scurt Aura, fără a-i păsa dacă Flint o găsea nepoliticoasă, aşa că Flint a avut amabilitatea de a se oferi să-l înlocuiască.

— Numai până aici, preciză el, cu un glas lin şi unsuros ca smântâna.

Obrajii Aurei se umplură de pete roşii.

— Evident, se grăbi ea cam prea tare să confirme.

— Locuiesc cu Paul, până la nuntă, o informă Flint pe Natalie, aşa că, dacă doriţi să-i transmit un mesaj, o fac bucuros.

Sprâncenele Aurei se îmbinară, în timp ce-şi privea semnificativ mama, impunându-i să tacă. Dar Natalie învăţase că mijlocul cel mai bun de a obţine ceea ce dorea era folosirea unui amestec de ademenire şi sexualitate asupra celui mai puternic bărbat pe care-l avea în faţa ochilor, şi era prea târziu ca să înveţe noi tactici.

— Nu, nu, spuse ea, zâmbindu-i lui Flint de parcă ar fi fost cel mai fascinant bărbat pe care-l întâlnise vreodată, nu era vorba decât de noul apartament. Nu-mi puteam da seama ce anume nu-mi plăcea la el, şi acum câteva minute abia, când stăteam privind hidoşenia asta de-aici, mi-am dat seama că era vorba de mochetă. E prea burgheză şi demodată. Trebuie s-o schimbăm, dar nu-ţi face griji, voi discuta cu Paul data viitoare când ne vedem. Şi-acum, ia loc te rog, şi vorbeşte-mi despre tine. Aura, nu ne faci şi nouă nişte cafele, iubito?

Convinsă că Flint era prea perspicace ca să se lase amăgit de cochetăria calculată a mamei sale, Aura îl privi uimită cum îi adresa încet lui Natalie un zâmbet curtenitor şi se aşeza.

Natalie, care adora să flirteze şi se pricepea de minune la asta, îi privea chipul dur şi lipsit de frumuseţe cu un interes în care se citea o anume aviditate, în timp ce începea să-i demonstreze cât talent avea la acel sport.

Flint îi răspundea la cochetăria sofisticată cu un farmec leneş şi periculos, care-o făcu pe Natalie să-i mănânce din palmă cât ai zice peşte. Fierbând, Aura fu nevoită să prepare cafelele şi să asculte cum mama ei era interogată de un expert în materie. În cinci minute, Natalie divulgase netulburată că dragul, scumpul şi *atentul* de Paul nu numai că-i cumpărase un apartament viitoarei sale soacre, ci-i oferise şi o maşină.

— Numai pentru ca Aura să i-o arunce înapoi în faţă, oftă ea. Ce gest burghez, plicticos şi îngâmfat din partea ei! Mi-ar fi făcut viaţa incomparabil mai puţin stresantă, în special acum. Aşa stând lucrurile, dacă prietenii nu sunt destul de generoşi ca să se sacrifice pentru noi, trebuie să folosim transportul în comun.

În voce i se auzea genul de oroare pe care majoritatea oamenilor îl rezervau mersului târâş peste scoici sparte. Sprâncenele lui Flint se ridicară.

Foarte încurajată de această reacţie, Natalie continuă:

— Şi ce diferenţă e între a ne muta înainte de nuntă şi a ne muta după aceea? Nu mă plâng, dar ne-ar fi uşurat enorm viaţa tuturor dacă aveam la dispoziţie noul apartament, care e de patru ori mai mare cât chichineaţa asta oribilă, ca să primim musafiri. Dar nu, Aura a venit cu ideea că nu se face. De parcă eu n-aş avea cap să judec! Nu că ar conta cu adevărat, dar asta înseamnă că am să rămân închisă aici până se întorc ei din luna de miere. Am fost bolnavă, aşa că nu pot face faţă unei mutări de una singură.

Ori de câte ori părea pe cale să se potolească, Flint îi punea încă o întrebare aparent inofensivă şi iarăşi o apuca, turnând fel şi fel de lucruri pe care Aura ar fi dat orice ca

Flint să nu le afle. Răsfăţată şi adorată toată viaţa, Natalie fusese preţuită numai pentru înfăţişarea ei, pentru stilul ei plăcut. Era firesc să graviteze spre bărbaţii care arătau ca şi cum ar fi fost capabili s-o apere. Flint corespundea perfect tiparului.

Dacă-ţi plăcea acest gen de autoritate masculină deschisă şi agresivă. Cu degete tremurătoare, Aura puse tava pe masă. Ştia că era nedreaptă; aerul competent şi autoritar al lui Flint, acea siguranţă înnăscută de a fi un om stăpân pe sine şi pe lumea lui, nu avea nimic prefăcut. Era o parte integrantă din el, la fel de firească precum îi erau zâmbetul şi semnele complexe de pericol care vibrau în jur.

Aura ştia că nu era cazul să-şi manifeste enervarea şi revolta, dar când apăru cu tava, luă cu multă fermitate conversaţia sub controlul ei, conducând-o cât mai departe de subiectele personale, pentru a se concentra asupra bărbatului aşezat în faţa ei, cu chipul slab, inteligent şi impresionant ascunzând orice gând cu excepţia celor pe care accepta să le dezvăluie.

Din fericire, Natalie ştia că bărbaţii adorau să vorbească despre ei înşişi. Ceru detalii despre viaţa lui, astfel încât aflară că era un fel de agent care rezolva problemele speciale ale firmei sale, călătorea mult în străinătate, se născuse în Wairarapa şi continua să se întoarcă acasă cât putea de des, şi avea treizeci şi unu de ani, cu unul mai puţin decât Paul.

Ceea ce, îşi spuse Aura în timp ce sorbea din cafea, probabil explica atitudinea protectoare a lui Paul faţă de el, în şcoală. Cu siguranţă, acum nu mai avea nevoie de nicio protecţie. Ar fi fost greu de imaginat un om mai încrezător şi mai invulnerabil decât Flint Jansen. Şi-l imagina rezolvând probleme pe tot globul, cu inteligenţa sa ascuţită întărită de energia disciplinată şi autocontrolul încrezător, carisma sa masculină, tăioasă, prevenindu-i pe toţi cei ce i se puneau împotrivă că aveau de-a face cu un om pe care trebuia să-l

ia într-adevăr cât mai în serios.

Şi avea talente de povestitor. În timp foarte scurt, le făcu pe amândouă să râdă, dar cu toate că părea absolut deschis, Aura îşi dădu seama că dezvăluia foarte puţine despre ocupaţia lui, ca şi despre sine însuşi. Le prezenta o versiune cenzurată abil a vieţii sale, pe care era clar că o mai folosise.

O privire rapidă şi neobservată spre ceasul de la mână o informă că se afla acolo doar de treizeci de minute. Păreau să fi trecut câteva ore. Nervoasă, îşi spuse că niciodată n-avea să mai poată privi cămăruţa mică şi cam sordidă, ce părea şi mai înghesuită din cauza mobilei pe care Natalie reuşise s-o salveze din naufragiul vieţii sale, fără a şi-l aminti pe Flint în acel decor. Cumva, reuşise să-şi imprime pecetea personalităţii sale focos-tenebroase, într-un mod cum Paul n-o făcuse niciodată.

Cel puţin, ei nu-i acordase prea multă atenţie; se concentrase exclusiv asupra mamei sale.

Ceea ce o îngrijora pe Aura. Ştia să recunoască iscodelile abile când le auzea şi, graţie lui Natalie, Flint ştia acum că nu aveau niciun ban pe lângă anuitatea ei jalnic de mică. Natalie îi povesti până şi despre generozitatea lui Alick de-a lungul anilor, astfel confirmând, îşi spuse disperată Aura, părerea lui Flint despre cele două Forsythe ca fiind lacome şi pornite să apuce tot pe ce puteau pune mâna.

Totuşi, de fapt nu avea nicio importanţă. Paul ştia că ea nu era aşa, şi n-o interesa decât părerea lui Paul.

Probabil observase privirea ei furişată spre ceas, căci se ridică aproape imediat. Aura trecu peste protestele mamei sale, spunându-i răspicat că Flint zburase cu avionul toată ziua şi desigur era frânt de oboseală.

— Nu pari obosit, murmură Natalie. Arăţi… foarte viguros.

Aura se foi, neliniştită. Era deprinsă cu aluziile mamei sale, dar cochetăria ei o zgâria pe nervi insuportabil.

Cu amuzamentul ascuns sub un zâmbet, Flint răspunse:

— Aura are dreptate, mi-ar prinde bine un pui de somn.

— Mă rog, bine, atunci ne vedem mâine, replică dulce Natalie, privindu-l pe sub gene.

Îi întinse mâna. Aceasta fu înghiţită de a lui, dar în loc de a i-o strânge, Flint îi sărută cu un aer afectat degetele.

Natalie râse, se umflă în pene şi, lucru uimitor, roşi.

Aura interveni scurt, pe un ton auster:

— Noapte bună. Nu-i întinse mâna.

Zâmbetul lui Flint era măsurat, cu o răceală destul de vizibilă.

— Pe curând, spuse el, şi, cumva, aceste cuvinte, rostite de acel glas înăsprit senzual, îi trimiseră fiori pe şira spinării.

Când în sfârşit plecă, iar Aura putu respira din nou, spuse sec:

— Mă rog, nici nu mai are nevoie să pună alte întrebări. I-ai spus tot ce ar avea nevoie vreodată să ştie despre noi.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Aura, încearcă să nu mai fii aşa de nesuferit de burgheză.

În tonul plat şi obosit al mamei sale se strecură o notă ce putea fi de pizmă, când adăugă:

— Nu cumva eşti un piculeţ geloasă că nu ţi-a arătat niciun dram de interes, ce zici?

Din cine ştie ce motiv obscur, aceste cuvinte o dureră. Buzele Aurei se despărţiră, gata să dea o replică promptă, apoi se închiseră la loc, strâns, fără a le da prilejul cuvintelor tăioase să izbucnească. De-a lungul anilor, învăţase cum să trateze cu mama ei, iar un răspuns furios era modul cel mai neinspirat. Probabil că incidentul neplăcut de pe One Tree Hill îi zguduise stăpânirea obişnuită.

Cu un zâmbet răutăcios, spuse:

— Nu, câtuşi de puţin. N-ai decât să-l iei tu pe irezistibilul Flint; probabil că prietenele tale vor râde de diferenţa de

vârstă, dar cred că au să te invidieze. Oricum, eu nu l-aş mai plictisi cu alte detalii din viaţa noastră personală, altfel ai să-l vezi dând fuga la cineva cu o conversaţie mai interesantă.

Îşi dădu seama, din expresia mamei sale, că nimerise drept la ţintă. Dacă Flint Jansen o mai lua la descusut pe mama ei, probabil că i-ar fi fost destul de uşor să afle tot ce dorea – era acel gen de om – dar, cu un dram de noroc, de-acum încolo Natalie n-avea să se mai repeadă cu amănunte necerute de nimeni.

Fusese o zi ciudată. Ghemuindu-se în patul din camera ei înghesuită, închizând ochii ca să se apere de lumina felinarului de pe stradă care reuşea să-i găsească faţa în fiecare noapte, prin spaţiul dintre oblon şi cerceveaua ferestrei, Aura încercă să adoarmă, folosind o incantaţie care nu dădea greş niciodată.

În două săptămâni, avea să se mărite cu Paul, cu Paul cel iubit, blând, bun şi înţelegător, şi urma să se poată relaxa, pentru a trăi viaţa senină şi fericită după care jinduise dintotdeauna.

Sigur că aveau să existe probleme, dar le puteau învinge împreună. Mama ei, pe de o parte, urma să pretindă întotdeauna atenţia necontenită despre care considera că i se cuvenea. Dar, căsătorită fiind, principala loialitate a Aurei avea să-i revină lui Paul. Scumpului de Paul. Intenţiona să-l facă atât de fericit, la fel de fericit cât avea s-o facă şi el pe ea.

Două săptămâni. O jumătate de lună. Doar încă paisprezece zile.

Izgonindu-şi cu îndârjire din minte chipul cizelat feroce al lui Flint Jansen, întoarse capul pe pernă şi adormi.

A doua zi dimineaţă, se trezi cu o uşoară durere de cap şi nervoasă ca o pisică mângâiată în răspăr. Cerul senin din seara trecută fusese acoperit cu un plafon greu de nori negri; ploaia lovea insistent în geamuri.

Ascultând traficul de dimineaţă fâşâind pe asfalt prin faţa casei, Aura se întrebă de ce avea senzaţia că stătuse toată noaptea într-o cameră plină de fum. Nu putea fi din cauza vremii. Plouase aproape pe tot parcursul toamnei, aşa că se împăca uşor cu gândul nunţii într-o zi umedă.

Şi toate erau sub control. Revăzu în minte lista. Furnizorul ştia că nu trebuia să dea atenţie instrucţiunilor lui Natalie; rochia de mireasă era croită după un model simplu şi curgător, potrivit cu silueta ei şi cu neformalismul ceremoniei, nu complicat şi pretenţios, aşa cum propusese Natalie. Iar florarul nu-şi făcea iluzii cu privire la genul de flori pe care le dorea.

O nuntă, chiar şi una mică aşa ca a lor, era un eveniment deosebit. Acea nuntă avea să fie perfectă, de la marşurile nupţiale până la cavalerul de onoare…

Flint Jansen.

Ca explozia unei nove, amintirea serii trecute îi scăldă într-o lumină orbitoare toată mintea.

Însoţită de o ruşine care o îngreţoşa, când îşi aminti visul ce-o trezise din somn pe la jumătatea nopţii. Explicit, senzual, mult prea viu, cu ei doi înlănţuiţi într-un pat înfăşurat în plase albe. Prin ferestrele largi intrau sunetele slabe ale mării. Mirosuri cu iz tropical pluteau prin aerul încins, toropitor.

Încercă să se convingă că bărbatul din patul acela lat fusese Paul, dar deasupra ei văzuse chipul bronzat şi cu trăsături aspre al lui Flint. A lui Flint era gura care o sărutase cu atâta pasiune şi un asemenea erotism îndrăzneţ, Flint era cel ce-o atinsese aşa cum Paul nu încercase niciodată.

— O, Doamne, şopti Aura, îngropându-şi faţa în perna încinsă.

Cumva, Flint Jansen se strecurase prin barierele ei de apărare şi îi cucerise cea mai nestăpânită parte a minţii, zona ascunsă care fabrica visuri şi simboluri, sursa secretă

a imaginaţiei. În viaţa ei nu i se mai întâmplase o asemenea trădare.

Poate că acel răzbunător vis cu ochii deschişi, în drum spre casă dinspre One Tree Hill, îi dăduse eului ei lăuntric permisiunea de a-şi face fantezii? Oare forţa furiei o împinsese până în subconştient, unde din cine ştie ce motiv fusese transmutată într-o pasiune pe care încă n-o cunoscuse?

În cele din urmă, după ce meditase prea mult timp la toată încurcătura, fu nevoită să accepte că, dintr-un motiv sau altul, era atrasă pe plan fizic de Flint.

Desigur, asta nu avea nicio legătură cu dragostea, nu era decât o simplă reacţie chimică. O fi fost Aura relativ nesofisticată, dar ştia că o asemenea explozie a simţurilor se stingea, de obicei, la fel de repede pe cât se inflamase. Văzuse ce păţiseră acele prietene ale ei care se crezuseră îndrăgostite. Descoperiseră că, într-un timp înfricoşător de scurt, după ce dorinţa era astâmpărată, nu le mai rămânea decât gustul amar al unei aventuri ratate.

Jessica Stratton, cea mai bună prietenă a ei şi domnişoara de onoare, nimerise într-o asemenea groapă cu doar un an în urmă. La amintirea deziluziei care urmaşe, Aura se ridică în capul oaselor, tremurând în frigul umed din cameră, şi întinse mâna după halat.

— Nici măcar nu-mi *place,* se văicărise Jessica. Am crezut că era cea mai mare poveste de dragoste de la Romeo şi Julieta încoace, îl găseam minunat, şi pe urmă, într-o dimineaţă, când m-am trezit din somn lângă el, n-am mai văzut decât un mitocan înnebunit după sport, cu păr pe degetele de la picioare şi grav bolnav de egotism. Nici măcar nu era bun la pat; o făcea la număr! Ce Dumnezeu oi fi găsit la el?

— Chimia, replicase ţanţoşă Aura, destul de mândră în sinea ei că nu căzuse niciodată pradă acestui fenomen.

Era clar că mândria nu avea sorţi de izbândă. Căci, în

momentul când îl privea pe Flint Jansen, se întâmplau ciudăţenii cu picioarele ei şi cu şira spinării, iar măruntaiele i se topeau într-un chip straniu, pătruns de însufleţire şi nerăbdare.

Atingerea lui Paul era plină de căldură, dragoste şi fericire. Ceea ce simţea când se uita Flint la ea era excitaţie sexuală fierbinte, pofta elementară a unei femei după cel mai potent bărbat din preajmă.

Gura cu buze gingaşe şi pline i se crispă de dezgust, în timp ce-şi lua halatul pe ea şi înnoda cordonul. Poftă, asta era şi nimic mai mult, o atracţie primordială la nivelul simţurilor, un imbold biologic direct care nu avea nimic în comun cu iubirea sau încrederea. Femelele de animale îi simţeau forţa şi, din această cauză, se împerecheau cu cel mai puternic mascul.

În pofida chipului său frapant, dar nu frumos, şi a expresiei neînduplecate, Flint era un bărbat foarte sexy, înconjurat cu o aură de pericol pe care unele femei o găseau torid de senzuală. Totuşi, Aura era imună la ceea ce-i oferea ei.

Oricât de incomodă şi tulburătoare îi era reacţia faţă de Flint, îi putea face faţă. Nu trebuia decât să ţină minte că urma să treacă. N-avea de gând să schimbe aurul curat al sentimentelor ei pentru Paul, afecţiunea şi prietenia, faptul că îl respecta, îl admira şi îl iubea, pentru tot lustrul şi sclipiciurile ademenitoare ale dorinţei sexuale, oricât de puternic ar fi strălucit în lumina lunii.

Încurajată de raţiune, Aura făcu un duş şi se spălă pe dinţi în baia lor mică, după care pregăti cafeaua şi îi duse mamei sale paharul de apă minerală cu o felie de lămâie care constituia prima ei masă din zi. După aceea, se aşeză să-şi mănânce pâinea prăjită la masa de sufragerie dintr-un capăt al salonului.

Aproape imediat, sună telefonul.

— Bună, iubito, o salută Paul. E totul în regulă pentru

diseară?

— Până acum, totul, zâmbi Aura, privind spre vremea mohorâtă de afară. Nu mă îndoiesc că azi au să mai fie câteva crize, dar pentru moment sunt stăpână pe situaţie.

Îi auzi în glas zâmbetul.

— Perfect. Cum te-ai înţeles cu Flint aseară? Visurile o iritau atât de tare, încât imediat se întrebă dacă nu cumva Paul ştia… Ei, na, bineînţeles că nu ştia nimic!

— Bine, răspunse ea, maşinal. A fost destul de înduioşător, de fapt. M-a dus în vârf la One Tree Hill şi a încercat să se convingă că nu-ţi doresc decât binele.

Urmă un moment de tăcere, înainte ca Paul să răspundă, pe un ton amuzat:

— Nu zău? Şi crezi că l-ai convins? Sau i-ai spus să-şi vadă de treburile lui?

Aura râse încet.

— Mă cunoşti prea bine. Sinceră să fiu, puţin îmi pasă ce gândeşte. Pe tine să te conving, numai asta mă interesează. Şi am mult timp la dispoziţie ca să reuşesc; cel puţin şaizeci de ani.

Cu o nemărginită tandreţe, Paul spuse:

— Draga mea, te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Nu atât de mult pe cât urmează, replică el calm, aproape ca şi cum ar fi depus un jurământ; înainte ca Aura să poată răspunde, continuă: dar, de-ajuns cu astea! Nu-mi pot petrece toată dimineaţa schimbând vorbe dulci cu tine, am destule treburi. Azi după-amiază ai să te ocupi de flori, nu, aşa că vei fi aici când sosesc furnizorii, la trei?

— Da. N-ar trebui să dureze mai mult de-o oră ca să aranjez florile, iar cu furnizorii nu am altceva de făcut decât să le-arăt unde sunt diversele lucruri din bucătărie. Îmi rămâne timp destul ca să mă întorc acasă şi să mă schimb până vii tu să mă iei.

— Bine. Deşi ar dura incomparabil mai puţin dacă te-ai da

jos de pe caii ăia mari şi ai accepta o maşină. Bine, am mai discutat asta, dar cred că eşti cea mai încăpăţânată şi mai exasperantă femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Acum trebuie să te las, iubito, îl aud pe Flint cum iese la suprafaţă şi trebuie să plec în trei minute, dacă vreau să nu întârzii.

Aura închise telefonul, întrebându-se dacă în acea după-amiază Flint avea să fie în apartament.

Evident că nu, se dojeni ea, în vreme ce-şi termina pâinea prăjită şi bea o ceaşcă de cafea. Avea slujba aia a lui importantă, cu o sonoritate cam sinistră; urma să fie la serviciu, de să le treacă fiorii pe toate femeile de-acolo.

După ultima probă a rochiei de mireasă, luă prânzul cu o veche prietenă, acasă la bunica ei, înainte de a porni spre apartamentul lui Paul, cu autobuzul. Parcurse ultimele câteva sute de metri pe jos, prin ploaia torenţială care ameninţase toată ziua. Umbrela îi salvă capul şi umerii, dar umezeala rece de pe picioare şi pantofi o făcu să se strâmbe. Dacă o mai ţinea mult aşa, trebuia să-şi ia un impermeabil.

Ba nu, îşi spuse ea în timp ce ultimele frunze ale toamnei pluteau ca nişte paraşute cafenii ude, spre a ateriza într-un strat îmbibat de apă pe alee. După ce se căsătorea urma să aibă o maşină, iar viaţa avea să fie mult mai comodă. Însă tot nu regreta că acceptase oferta lui Paul.

Cel puţin, Flint n-o putea acuza de rapacitate.

Până şi cameliile perfecte, pline de viaţă, păreau să se ofilească sub atacul necontenit al ploii, în timp ce margaretele albe cu galben şi roz erau strivite în noroi. Într-o grădină, daliile dintr-un rond mare aveau tulpinile încă verzi şi înfrunzite; numai capetele unde crescuseră florile viu colorate, spre soare, erau ţepene, înnegrite.

Pe Aura o cuprinse o melancolie acută şi neaşteptată, o oboseală sufletească încătuşându-i inima. Din cauza vremii, îşi spuse ea, scuturându-şi umbrela înainte de a tasta codul

care deschidea uşa de la stradă a complexului de apartamente. Luna iunie era adesea frumoasă, dar în anul acela se hotărâse să se repeadă direct în plină iarnă.

Peste două săptămâni, avea să fie măritată cu cel mai drăguţ om pe care-l cunoscuse în viaţa ei şi urmau să zboare cu avionul spre o insuliţă luxuriantă din arhipelagul Fiji, în luna de miere, unde n-avea altceva de făcut decât să se desfete la soare, în ambianţa tropicală, şi să înveţe cum să-l mulţumească pe Paul.

Parcă invocat de un înger al răului, glasul lui Flint îi răsună batjocoritor în minte: „E vorba de a te culca în acelaşi pat cu el, a face dragoste, a i te dărui, a-i primi trupul, sexualitatea, cu deplină încredere şi entuziasm…”

Sub mâna ei dintr-odată nesigură, uşa se deschise. Aura străbătu grăbită holul, dând din cap în semn de salut spre portar, cu tocurile bocănind sonor pe marmura netedă, lucioasă. În lift, apăsă butonul etajului trei.

Of, ce proastă era, să-l lase s-o domine aşa. Sigur că dorea să facă dragoste cu Paul; îi plăceau sărutările lui, mângâierile, o făceau să se simtă încălzită, iubită şi în siguranţă. De-asta desfăcuse primele două logodne. Deşi amândoi bărbaţii îi plăcuseră foarte mult, nu-i putuse lăsa s-o atingă dincolo de nivelul celor mai ponderate mângâieri.

Paul era cu totul altfel. El îi înţelesese prudenţa, frica nesigură pe care niciodată nu şi-o învinsese cu adevărat, şi nu încercase s-o zorească spre o relaţie sexuală înainte de căsătorie.

Desigur, Flint nu avea nici cea mai vagă idee că încă mai era fecioară! Alungându-şi cu forţa din minte tonul neînduplecat cu care o acuza că nu era cu nimic mai virtuoasă decât o târfă, deschise uşa apartamentului lui Paul.

Florile sosiseră deja. În bucătărie, buchete mari de trandafiri, garoafe şi crini peruvieni stăteau în găleţi, garnisite cu mici orhidee din Singapore, toate în nuanţe de

roz, bronz şi verde-lăptos. După ce-şi agăţă haina în cuier, Aura încercă să-şi alunge ciudata oboseală pornind încet prin camerele mari ale apartamentului, în căutarea locurilor unde să pună vazele.

O oră mai târziu, aranja trandafirii într-o vază enormă de pe masa din hol când, în sunetele vocii magnifice a lui Kiri Te Kanawa cântând Gerswhin, auzi uşa de la intrare deschizându-se. O privire scurtă peste umăr îi dezvălui silueta zveltă a lui Flint Jansen intrând agale pe uşă, ca la el acasă, cu un zâmbet absolut detestabil care nu-i îmblânzea deloc chipul arogant.

Ochii Aurei îi evitară pe ai lui, săgetând spre obrazul pe care i-l pălmuise. Nu mai rămăsese aproape nicio urmă a loviturii, cu excepţia unei roşeţi uşoare a pielii în jurul cicatricei subţiri. În sufletul ei se răzvrătiră neplăcut remuşcările şi dezgustul de sine.

— Bună, îl întâmpină ea, alungând nervoasă imaginile fragmentate ale visului din timpul nopţii care ameninţau să iasă la suprafaţă din locul unde le îndesase.

Zâmbetul se lăţi, pe când Flint o studia în voie. Aura îşi scosese pantofii uzi şi stătea desculţă într-o fustă bej strâmtă şi un pulover auriu, exact în nuanţa din inima marilor crizanteme crem; baticul maro închis cu bronz îi stătea puţin răsucit într-o parte. Sub studiul ochilor îngustaţi ai lui Flint, se simţea ca un copil al străzii.

— Spiritul toamnei, comentă el indiferent, închizând uşa în urma lui, pentru a avansa în hol. Nu te întrerupe pentru mine.

— Nici n-aveam de gând.

Era un răspuns scurt şi mult prea revelator, dar Aura avea senzaţia că cineva înclinase toată lumea stabilă pe care stătea. O stranie stare de sufocare îi îngreuna vorbirea. Întorcându-se spre flori, împinse la locul lui un splendid boboc trandafiriu-bronzat.

— Îmi pare rău că te-am pălmuit aseară, spuse ea, brusc.

Tăcerea dintre ei se prelungi, încordată. Aura îşi menţinea privirea spre florile din vază.

— Zău? Nu ţi-am prea dat de ales.

În tonul lui nu se simţea nicio emoţie, nimic care să-i sugereze ce gândea de fapt. Aura ridică din umeri.

— Totuşi, spuse ea ursuză, înfigând încă o tulpină mare în partea din spate a aranjamentului, de obicei nu lovesc oamenii aşa, când îmi vine.

— Scuzele se acceptă. Era clar că-l durea în cot.

Cu coada ochiului, îl văzu luând unul dintre bobocii de trandafir cu tulpină lungă. Se grăbi să-şi ferească privirea, straniu afectată de imaginea florii fragile ţinută cu atâta grijă în mâna lui suplă şi puternică, pe când o ridica în dreptul feţei.

— Nu are miros, comentă el pe un ton detaşat.

— Într-adevăr. Majoritatea florilor cultivate pentru piaţă şi-au pierdut mirosul. Până şi garoafele miros foarte slab.

Îndruga verzi şi uscate, aşa că trase adânc aer în piept, ca să-şi revină. Dacă mai avea mult parte de prezenţa lui, îşi spuse ea cu o uşoară isterie, urmau s-o apuce sufocaţiile.

— Mare păcat. Aş fi preferat o coadă cu câteva degete mai scurtă, dar un miros mai puternic.

— Nu toţi trandafirii au miros.

— Îi prefer pe cei care au. Aura dădu din cap.

— Şi eu.

Flint îi întinse floarea. O luă, evitându-i cu grijă degetele.

— Se vor deschide? o întrebă el.

Ridicând din umeri, Aura puse trandafirul în vază.

— Nu ştiu. Uneori da, alteori aşa mor.

— Sărmanele. Nu miros, nu înfloresc, nu fac seminţe. Nici nu se pot numi flori. Mă întreb cui i-o fi venit ideea că astea sunt de preferat în locul realităţii.

Intră în salon, adăugând cu nepăsare:

— Îţi aduc ceva de băut.

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie.

Când, însă, reveni, Flint avea într-o mână un pahar cu vin, iar în cealaltă unul cu whisky, completat din belşug cu apă.

— N-oi fi având, spuse el, dar eu am, şi nu beau niciodată singur, aşa că-mi poţi ţine de urât. După cum arăţi, nu ţi-ar strica. E doar vin alb, sec, cu un buchet floral şi o notă deconcertantă de pasiune. Ai avut o zi grea?

— Nu tocmai, răspunse Aura, luând fără tragere de inimă paharul. Flint descrisese vinul într-un mod prea intim, prea personal, glasul său abraziv stăruind asupra cuvintelor ca şi cum la ea s-ar fi referit, nu la vin.

— Pentru ce bem? o întrebă, neîncercând să-şi ascundă nota de ironie din glas.

Ochii de culoarea şi limpezimea topazului îi cercetau faţa; parcă încerca să-i pătrundă sub piele, până la gândurile din creier şi emoţiile din inimă.

Hotărâtă să nu-l lase să observe cât de incomod se simţea, spuse cu nepăsare:

— Pentru viitor, întotdeauna e cel mai potrivit toast. Acoperă o zonă întinsă.

— Într-adevăr. Ei bine, Aura Forsythe, pentru viitor. Fie să-ţi aducă tot ce-ţi va fi de trebuinţă.

Încurcată de formularea neobişnuită, Aura răspunse:

— Asemenea.

Şi înghiţi puţin vin, înainte de a lăsa paharul jos.

— Intenţionezi să ţi-l laşi în voia sorţii? întrebă el, cu aparent dezinteres, înclinând paharul astfel încât lumina refractată prin lichid să sclipească în mii de cristale scânteietoare, exact în aceeaşi nuanţă cu a ochilor lui.

— Ce altceva aş putea face?

Luând o frunză de in ca o sabie marmorată, o potrivi în vază, cu tot atâta grijă cu câtă îşi ferea faţa. Flint râse încet.

— A, eu cred în a-mi făuri singur viitorul. Cumva, mă

aşteptam ca şi tu s-o faci.

— Nu cred că poate cineva asta, răspunse ea, atinsă de aluzia că ar fi fost o manipulatoare.

— Ba cum să nu poţi. Intervine întotdeauna şi neprevăzutul, dar noi stabilim regulile de bază.

— Ne facem planuri, replică ea scurt. Însă de multe ori, planurile noastre se dau peste cap.

— Ale mele, nu, insistă Flint cu atâta convingere, încât Aura îl crezu. Mai ales atunci când ştii ce faci. Şi eu am grijă să ştiu.

Aura se pricepuse dintotdeauna să descifreze rapid semnalele. Împrejurările în care fusese crescută îi cizelaseră talentul înnăscut, până la ascuţişul unui brici. Glasul lui Flint răsuna plat, fără inflexiuni, ochii îi erau pe jumătate acoperiţi de pleoape, pe chipul imobil, cuvintele rămâneau laconice, dar ameninţarea se simţea între ei dezgolită, deschisă.

— Dar, încheie el aproape indiferent, desigur, trebuie să înţelegi ceea ce faci. Iar culesul informaţiilor poate dura câtva timp.

Aura mută o crizantemă cu câţiva centimetri mai la dreapta. Nu avea niciun motiv de teamă din partea lui Flint Jansen, pentru că acesta nu-i putea face niciun rău. Îl iubea pe Paul, Paul o iubea pe ea, iar atâta lucru era de ajuns ca să se simtă în siguranţă.

Întorcând capul, îi adresă un zâmbet batjocoritor.

— Mă tem că despre mine nu vei afla prea multe. Cu excepţia celor două logodne anterioare, am dus o viaţă destul de plicticoasă. Burghezie cinstită, cum spune mama mea.

Pleoapele lui se coborâră şi mai mult, ascunzându-i licărirea orbitoare din privire.

— Dacă e ceva de descoperit, aflu eu.

Ar fi fost o prostie să fie alarmată de o declaraţie atât de simplă. Dar, în ciuda încrederii ei, Aurei i se încreţi pielea,

firişoarele de păr zbârlindu-se de o spaimă atavică, lipsită de orice bază raţională.

Atentă să nu privească în direcţia lui, cu umerii drepţi şi mândri, făcu un pas înapoi, pentru a-şi studia opera. Poate că vaza mai avea nevoie de încă o crizantemă? începu să caute printre flori.

— Las-o-n pace, îi ordonă calm Flint, arată perfect. O lucrare îndemânatică, disciplinată, cu suficiente surprize ca să nu plictisească.

Neluând în seamă insinuarea, Aura ridică din umeri.

— Mulţumesc, spuse ea, infiltrându-şi în cuvintele politicoase o undă nu prea subtilă de ironie. Adună rapid cele câteva flori rămase şi porni hotărâtă spre bucătărie.

— Ţi-ai lăsat aici vinul, îi aminti îndatoritor Flint, urmând-o, pentru a pune paharul pe bufet.

— Oricum nu beau în timpul zilei, replică Aura, în timp ce începea să aranjeze bobocii într-un ulcior de ceramică.

— E un talent foarte feminin. Ai luat lecţii?

— Nu.

Flint stătea rezemat de bufet, sprijinindu-şi pe un şold trupul zvelt, cu coapsele la fel de tari ca abdomenul plat, în timp ce învârtea paharul între degetele lungi şi bronzate, privind-o ca şi cum ar fi fost o noutate care-l intriga. Impactul ochilor lui o ţinea la limita tensiunii, stârnindu-i o nervozitate pe care Aura nu şi-o bănuise niciodată. Afară, ploaia, vestitoare mohorâtă a iernii, bătea trist în ferestre, spălând urmele verii şi amintirea zilelor calde şi a nopţilor reci de toamnă.

— Mă surprinzi.

Glasul lui scăzut îi străbătea trupul cu senzaţii ca nişte labe de pisică.

— Ai o siguranţă atât de lustruită, atât de cizelată, perfectă şi finisată, încât am presupus că ai fost la una din şcolile alea din Elveţia unde te învaţă cum să gospodăreşti un conac, să le uimeşti pe moştenitoare şi să-i intrigi pe toţi

bărbaţii care-ţi ies în cale.

— Mama mea a învăţat la o şcoală din asta, răspunse ea cu nepăsare, dar eu, nu.

— De ce?

— Tatăl meu vitreg considera că ar fi stricat orzul pe gâşte.

La optsprezece ani, Aura fusese încleştată într-o bătălie deschisă cu Lionel Helswell, fiind gata să plece oriunde, numai să scape de el. Lionel, însă, se opusese planului, deşi şcoala ar fi fost plătită din contul ei deschis.

Îi putuse interzice banii, pentru că Natalie declarase indiferentă că ea nu se pricepuse niciodată la cifre, aşa că îi predase sub semnătură lui Lionel toate responsabilităţile, inclusiv administrarea contului. Iar acel om puritan, mărunt şi îngust la minte, cu probitatea şi aerul său autoritar şi cu ideile lui rigide despre disciplină, cheltuise totul pe o viaţă secretă sordidă, cu jocuri şi femei uşoare.

Aura luase măsuri ca să se priceapă la cifre, precum şi la plictiselile burgheze ca declaraţiile bancare şi balanţele de plăţi.

— N-a ieşit la lumină adoratorul tău văr? Umerii Aurei se îndreptară.

— Alick n-a avut nicio legătură, replică ea, crispată.

— Dar ţi-a plătit studiile universitare, nu? Glasul lui Flint era lipsit de grabă, dar neînduplecat. Aura îşi muşcă buza.

— Ba da, confirmă ea, fără tragere de inimă. Ca întotdeauna, Lionel refuzase să-i acorde sprijinul, aşa că Aura îl lăsase pe Alick s-o finanţeze, înţelegând că urma să se achite cândva. La un colegiu politehnic din zona ca un parc aflată în vestul oraşului Auckland, începuse să studieze contabilitatea, ca să nu mai fie din nou la discreţia financiară a vreunui bărbat. Spre uşoara ei surprindere, descoperise că-i plăcea să lucreze cu cifrele şi cu banii; cel puţin, astea nu-i impuneau trăiri emoţionale.

Totuşi, nu peste mult se lăsase ademenită să-şi ia o

dublă licenţă în sisteme informaţionale şi marketing, ceea ce-i făcuse o plăcere imensă.

— Deci, ai petrecut acolo cât de mult timp ai putut, continuă rece Flint. Patru ani ai stat – te-ai distrat prea mult ca să-ţi obţii diploma în trei, cum se obişnuieşte?

Aura îl privi lung. Nu ştia că studiase pentru dublă specializare? Nu, era clar că nu ştia. Lăudatul lui sistem informativ îl lăsase baltă – rău! Probabil credea că se zbenguise prin universitate, în căutarea unui soţ. Şi, cu siguranţă, n-avea de gând să-i spună că îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului cu burta pe carte.

— M-am simţit bine, recunoscu ea. Fuseseră patru ani ocupaţi, fericiţi şi demni de efort, plini cu distracţii şi muncă grea. Locuise într-o serie de apartamente mici din apropierea campusului, împreună cu alte studente, iar în timpul vacanţelor muncise cu program prelungit pentru a-i rambursa lui Alick datoria, aşa că nu-l mai văzuse prea des pe Lionel.

Acesta turba de furie că-i scăpase de sub control. Gândul îi făcu buzele să se arcuiască.

— Înnebunitor zâmbet mai ai, remarcă Flint, într-o doară. Tainic, periculos şi infinit de insinuant. Nu-i de mirare că Paul s-a îndrăgostit până peste cap.

— Ne iubim.

Vocea ei era calmă şi lipsită de orice emoţie, cu excepţia încrederii. Flint Jansen era o brută, iar singura cale de a trata cu brutele era aceea de a rămâne calmă şi detaşată.

— Dar sunt convinsă că dosarul pe care mi l-ai făcut conţine informaţia asta.

— Deloc, replică el, cu ochii îngustaţi pătrunzător prin paravanul genelor. Conţine informaţia că fiecare bărbat cu care ai fost logodită era mai bogat decât cel dinainte, şi că fiecăruia i-ai dat papucii după ce l-ai cunoscut pe următorul neghiob. Ultimul fost încă îşi mai linge rănile. Tu şi drăgălaşa aia intrigantă şi bună de nimic de maică-ta aţi

rămas pe jantă, fără niciun ban care să vă amortizeze căderea în dizgraţie, deci îmi închipui că Paul a fost o mană cerească. Bogat, te adora şi era gata să se încarce şi cu parazita de maică-ta.

— Nu sunt obligată să suport aşa ceva, răspunse Aura, cu voce îngheţată.

Zâmbetul lui rămase la fel de rece.

— Ba eşti, spuse el cu o siguranţă arogantă, fiindcă n-am să te las în pace până nu asculţi tot ce am de spus.

Furia o rodea adânc, însoţită de o teamă sfâşietoare care-i risipea stăpânirea de sine atât de greu clădită de-a lungul anilor. Cu o voce care tremura uşor, spuse:

— Nu ştiu de ce mă antipatizezi aşa, dintr-odată… Flint râse, cu un sunet scăzut, aspru, care o zgâria pe nervi.

— Nu minţi, Aura. O ştii; numai că nu recunoşti.

Ochii ei verzi se repeziră spre ai lui. Însemna… da, o privea cu o înţelegere dispreţuitoare, ce-i arcuia colţurile gurii dure.

— Din exact acelaşi motiv pentru care şi tu m-ai antipatizat dintr-odată, continuă Flint, susţinându-i fără efort privirea, înecând-o în focul ochilor lui. Când m-am uitat în ochii ăştia mari şi verzi cu dansul firişoarelor lor de aur, şi am văzut zâmbetul fals care-ţi stătea atât de uşor pe gura asta delicioasă, mi-am dat seama că nu poţi fi în niciun caz îndrăgostită de Paul. Fiindcă vrei să te culci cu mine, Aura.

Capitolul 3

Aura tresări, ca şi cum ar fi pălmuit-o la rândul lui.

— Cred că eşti cel mai încrezut om pe care l-am cunoscut în viaţa mea, spuse ea, cu dispreţul simţindu-i-se din fiecare silabă. Ce naiba te face să crezi că te-aş alege în locul lui Paul?

Îşi lăsă ochii să-l măsoare cu o privire înceată şi plină de desconsideraţie, atât de absorbită în nevoia de a-l convinge, încât nu observă tensiunea neaşteptată şi periculoasă a acelui trup masiv pe care-l dezbrăca insolent cu privirea.

— Oi fi tu mai înalt decât el, continuă, necruţătoare, dar forţa brută nu m-a interesat niciodată prea mult. Altceva caut eu la bărbaţi.

— Bani, după cum zice maică-ta. Aura încremeni.

— Ce...?

— Azi am luat masa cu Natalie.

Flint vorbea încet, gânditor, dar glasul său acoperea sunetul ploii de-afară, tunetele inimii Aurei în urechi. Însă nu şi uimirea. Pe lângă câteva prânzuri alese pe sprânceană, cu prietene apropiate, Natalie nu ieşise niciodată din apartament, de când se mutaseră. O străbătu un junghi scurt, aflând trădarea mamei sale. Of, Natalie, îşi spuse ea, obosită.

Acel fior pătrunzător de emoţie o făcu să-şi piardă complet calmul.

— Se pare că ai plăcerea de a iscodi, a descoase şi a-ţi băga nasul în vieţile altora, replică ea, tot mai furioasă, cu scântei verzi scăpărându-i în ochi.

Cel puţin, nu mai era vorba de reacţiile ei neînfrânate faţă de masculinitatea lui fizică. În zâmbetul lui Flint se citea o batjocură pură.

— Sunt o fiinţă omenească, cu griji şi sentimente.

— Spre cinstea ta, nu mă îndoiesc, îl privi ea drept în

faţă, stăvilindu-şi emoţiile. Ce te îngrijorează, de fapt? Pierderea prieteniei lui Paul? Dar nu se poate să nu fi ştiut că avea să se însoare într-o bună zi. Doar dacă nu cumva sperai să aibă alte înclinaţii.

Nepărând deloc tulburat de insinuarea ei sarcastică, zâmbetul lui deveni feroce.

— Sunt heterosexual, Aura, la fel ca Paul. Cum spuneam aseară, dacă înţelegi cât de cât ideea de prietenie, ar trebui să poţi accepta faptul că aş face aproape tot ce-mi stă în putere ca să-l scap din ghearele unei fâşneţe lacome care a fost educată să-şi folosească trupul sexy şi faţa frumoasă ca pe o marfă pe care o oferă în exclusivitate pentru bani şi siguranţă.

Era clar că intenţionat folosise din nou cuvântul „fâşneaţă”, dar de astă dată Aura refuză să reacţioneze. Flint se afla la o oarecare distanţă, dar nu suficient de departe. Îl vedea chiar şi când nu se uita la el, îi simţea prezenţa la un nivel adânc, celular, şi se temea de acea stare intensă. Şi de amărăciunea sumbră care-i cotropea legendarul temperament.

Împingând ulciorul albastru de ceramică spre perete, spuse scurt:

— Dacă asta e părerea ta despre mine, degeaba aş încerca să te conving de contrariu. Acum mă duc.

Bătea în retragere. În mod laş, dar totuşi ştia că făcea ceea ce se cuvenea. Prezenţa lui Flint îi făcea toţi nervii din trup să joace un dans nebunesc. O ameninţase, iar ea urma să fugă; niciodată în viaţa ei nu se mai dăduse bătută, dar instinctul o prevenea că, în confruntarea cu acest om, se afla în dezavantaj.

Cu ochii întredeschişi lucind ca două aşchii aurii, Flint spuse:

— Credeam că trebuie să vină furnizorii, pentru petrecerea de diseară.

Aura îşi muşcă buzele.

— Poţi să le deschizi tu.

— Aş putea, zâmbi el arogant, dar sunt sigur că au nevoie de instrucţiuni.

Evident că aveau. Cu gura strânsă, Aura dădu din cap.

Doar cu o undă de amuzament cinic în ton, Flint urmă:

— Termină-ţi vinul şi, după ce le spui ce au de făcut, am să te duc acasă.

Noroc că apărură chiar atunci şi, după o consultare de zece minute, Aura putu să plece. Spre deznădejdea ei, Flint insistă s-o ia cu maşina, dar cel puţin nu mai iniţie nicio conversaţie. Nu că tăcerea lui i-ar fi calmat cu ceva nervii întinşi mai-mai să plesnească, sau ar fi alungat fiara obscenă a panicii care i se târa pe sub calmul prefăcut, dar era totuşi recunoscătoare, cu atât mai mult cu cât descoperi că Natalie încă nu se întorsese acasă.

Flint nu intră, iar Aura închise uşa cu o uşurare care o lăsa vlăguită şi zguduită. Ţârâitul ascuţit al telefonului o făcu să tresară; cu mâna tremurătoare, ridică receptorul, iar glasul profund şi plăcut al vărului ei aproape că-i aduse lacrimi în ochi.

— Pari cam agitată, observă el. Iarăşi a apucat-o pe Natalie?

— Nu.

Aura îşi înghiţi cuvintele furioase de nemulţumire pe care-i venea să le rostească. Era femeie în toată firea de-acum, iar Alick avea alte obligaţii.

— Cred că mă complac în acel bine cunoscut sindrom, nervozitatea miresei, spuse ea, încercând să pară veselă.

— Ai tot dreptul. Ai vrea să vină Laurel pe la tine?

— Nu, sunt o proastă, atâta tot. Ai sosit, sau eşti tot în Kerikeri?

— Acum zece minute am intrat pe uşă. La ce oră vrei să te iau?

Automat, Aura începu să refuze, dar Alick era obişnuit să-şi impună punctul de vedere şi, în cele din urmă, acceptă să

meargă împreună cu ei la petrecere.

Aproape imediat după aceea intră Natalie, veselă şi zâmbăreaţă. Aurei îi venea să se repeadă la ea şi să-i ceară să înceteze întâlnirile cu Flint, să nu-i mai vorbească atât de deschis, dar evident că n-o făcu. Natalie avea tot dreptul să meargă unde voia şi să se vadă cu cine dorea.

Oricum, prânzul fusese o piatră de încercare. În sfârşit, Natalie ieşea din lâncezeala căreia îi fusese victimă atât de multă vreme.

Aura, însă, nu-şi putea alunga sentimentul de teamă. Reuşise să schimbe direcţia gândurilor lui Flint, după-amiază, dar numai fiindcă el i-o permisese. Avea să-i strice cele două săptămâni dinaintea nunţii cu insinuările lui nesuferite şi înţelegerea abilă, mult prea exactă, a felului cum funcţiona mintea ei.

Totuşi, îi făcuse faţă lui Lionel Helswell; îi putea face faţă şi lui Flint Jansen. Acest gând n-o prea înveselea, dar îi aduse totuşi în ochii verzi o luminiţă bătăioasă.

Mult prea curând, sosi vremea să se pregătească. Îşi alese o fustă neagră de voal pe care o avea de ani de zile, şi o bluză de mătase neagră cam din aceeaşi perioadă. Le adăugă o jachetă verde ca ochii ei şi o pereche de cercei Chanel.

— Nu ştiu de ce nu-ţi cumperi ceva nou, se plânse Natalie. Cinstit acuma, Aura, întreci măsura cu mania asta a economiilor. E pur şi simplu ridicol. Când vei fi măritată, Paul îţi va plăti el hainele – de ce n-ar începe încă de pe-acum?

— Fă-mi hatârul… replică Aura, cu un zâmbet încordat.

— Of, eşti imposibilă, se tângui mama ei. Cel puţin pentru astă seară ar fi putut să-ţi cumperi ceva.

— Am haine noi…

— Nimic cu adevărat şic!

— Şicul nu prea are căutare pe plajele tropicale. Natalie oftă ostentativ. Sunetul unei maşini care sosea în faţa casei

n-o făcu deloc să se lumineze la faţă. Natalie nu-l simpatiza pe Alick, iar pe Laurel, soţia lui, nu putea s-o sufere.

Totuşi, nu dădu niciun semn de neplăcere când intrară şi, după un schimb de saluturi, porniră cu toţii, în culmea bunei dispoziţii. Cu excepţia faptului că pe sub râsul Aurei se ascundea un nor negru, care se instalase în prima clipă când Flint Jansen o privise în ochi.

În pofida relelor ei presentimente, petrecerea păru să înceapă destul de bine. Paul era fermecător şi ospitalier ca de obicei, toţi erau hotărâţi să se distreze şi domnea deja acea atmosferă greu de definit care deosebeşte o simplă petrecere reuşită de una care va fi ţinută minte ani de zile.

Pentru Aura, ar fi trebuit să fie o ocazie fericită; acum i se întâmpla pentru prima oară să joace rolul de gazdă împreună cu Paul şi era hotărâtă ca totul să iasă perfect. Dar efortul de a-l evita pe Flint în timp ce acesta umbla prin încăpere şi teama că ar fi putut să-i simtă cumva interesul aproape avid o făceau să rămână încordată. Surâsul şi saluturile ei aveau ceva mecanic, o tensiune ascunsă şi nefericită care nu se lăsa alungată.

Totuşi, Flint o ocolea, nici măcar nu se uita în direcţia ei, iar după vreo jumătate de oră Aura aproape că începu să se relaxeze. Până când sosi domnişoara ei de onoare. Aceasta aruncă o singură privire prin cameră şi încremeni, arătând leit, îşi spuse Aura răutăcioasă, ca o căţea de vânătoare la vederea prăzii.

— O, Doamne, gemu Jessica, cine-i malacul?

— Cavalerul de onoare. Flint Jansen. Răspunsul Aurei era sacadat şi inexpresiv.

— Adică voi avea ocazia să merg prin naos pe lângă el? Norocoasa, norocoasa de mine! transformă Jessica scurta frază într-un mârâit lasciv. Of, mor după tipii ca el.

— Cum, adică?

— Adică periculoşi de mama dracului. Genul de bărbat care te duce cu gândul la piraţi, aventurieri curajoşi şi

haiduci aroganţi şi îngâmfaţi din perioada Regency. Un om care aşteaptă ca lumea să-şi potrivească pasul după al lui, şi-i merge, fiindcă pur şi simplu nu le putem rezista celor cu autoritatea asta firească, înnăscută. O, ce mi-ar mai plăcea şase luni cu el pe-o insulă pustie!

— Nimeni, observă blajină Aura, n-ar crede că eşti logodită cu un bărbat pe care dai toate semnele că l-ai iubi. Sam ce zice când îţi lasă aşa gura apă după alţii?

Jessica râse.

— Nimic. Ştie că niciodată nu fac pasul de la privit la pus mâna.

Şi se uită la Flint cu o admiraţie destul de speculativă.

— Nu se teme că ai putea-o face? Prietena ei pufni.

— Când aş avea timp? Construirea unei agenţii de modeling nu-mi lasă răgaz să-mi fac de cap, crede-mă. În plus, îl iubesc pe Sam, chiar dacă e plecat mereu în călătorii de afaceri. Flint Jansen nu e genul de bărbat pe care să-l iubeşti în linişte, nici măcar să te joci cu el. Are o înfăţişare vizibil neîmblânzită şi pariez că e ca un diavol cu femeile.

— Mă înclin în faţa cunoştinţelor tale superioare, se răsti Aura.

Jessica o privi pătrunzător.

— Paul ştie că eşti fată mare?

— Da.

— Bun.

Ezită, apoi spuse cu prudenţă:

— Ştii că nu întotdeauna iese bine de prima dată, da?

Mişcată, Aura râse.

— Da, mămico. Ştiu multe despre asta, de fapt. Nu mi-am prea ţinut capul ascuns în nisip, de când am crescut destul de mare ca să citesc ziare şi reviste.

— Cunoaşterea teoretică nu e totuna cu realitatea, dar o să fie bine. Paul e un scump, n-o să-ţi sfâşie hainele de pe tine, nici n-o să te posede într-o furtună de patimă necontrolată.

Ochii ei se mutară dinspre chipul lui Paul către cel al bărbatului de alături.

— Dar cavalerul de onoare pariez că aşa ar face, dacă i-ar veni cheful.

În abdomenul Aurei palpită o senzaţie de dorinţă feroce. Copleşită de trădarea propriului ei trup, spuse:

— Mie mi se pare foarte stăpânit. Nu e genul care să-şi piardă capul.

— Mda, da' Imaginează-ţi, dacă ai putea sparge barierele astea. Mamăăă!

Brusc, Aura spuse:

— Uneori, îndrugi o droaie de prostii.

— Adevărat.

Parcă traşi cu sfoara, ochii lui Jessica urmăreau mişcările lui Flint.

— Ştii, e pur şi simplu trăsnet. Cicatricea aia e de mare efect, nu-i aşa? Mă întreb de unde o are. Nu că ar conta – e teribil de sugestivă, ca a unui corsar. Mă întreb dacă l-ar interesa modeling-ul. Şi umblă ca un vis. Dacă e şi fotogenic, ar fi perfect.

Din cine ştie ce motiv, ideea o irita pe Aura.

— E prea ocupat să alerge de colo-colo prin lume, salvând firma Robertson's de tot felul de bandiţi care vor să pună mâna pe profituri. Haide, doamna McAlpine pare cam pierdută.

— Hmm. Pe-acolo cum merge treaba? Aura ridică din umeri.

— Încă nu crede că sunt de nasul scumpului ei fiu, dar nu e nimic personal; pentru ea, nicio fată n-ar fi destul de grozavă.

Chiar dacă femeia urma să aibă rezerve până la sfârşitul zilelor ei, Aura nu-şi făcea griji. Ştia că-l putea face pe Paul fericit.

Peste o oră, dansa în braţele lui, aşteptând sentimentul de securitate, profunda mulţumire interioară pe care i-o

dăruiau întotdeauna atingerea, prezenţa şi tandreţea lui Paul.

Nu soseau. A, se simţea în siguranţă, da. Dar se simţea şi goală, singură.

Un moment, dinţii i se înfipseră în carnea buzei de jos. Sigur că era încordată; toate miresele treceau prin asta. Era un lucru inevitabil. Ar fi fost de-a dreptul indecent să nu se întrebe dacă nu cumva făcea o greşeală.

De-asta nu putea reacţiona faţă de Paul atât de rapid ca de obicei. Impunându-şi să se relaxeze, îşi lăsă pleoapele să coboare până când toată camera se pierdu într-o ceaţă de lumină, culori şi mişcare.

Un râs scăzut, intim, îi scrâşni în ureche. Când ridică genele cu o câtime, văzu silueta zveltă a lui Jessica în braţele lui Flint. În pofida absenţei lui Sam, Jessica se distra de minune. Sau, poate, punea de-o afacere pentru agenţia ei.

După expresia de pradă din ochii lui Flint, acesta nu găsea că era greu deloc s-o ţină pe Jessica mult prea aproape de el. Nu că mulţi bărbaţi ar fi făcut-o. Arăta exact aşa cum era, o femeie de afaceri abilă şi sofisticată, dar pe lângă frumuseţe mai avea şi inteligenţă, generozitate şi umor.

Pe Aura o străbătu o emoţie atât de intensă, încât părea o lance străpungându-i carnea. Spre oroarea ei, îşi dădu seama că era vorba de gelozie.

— Da’ ştiu c-ai oftat, îi mângâie urechea glasul lui Paul, în care se simţea un zâmbet.

— Mmmm, se cuibări ea la pieptul lui, ridicând bărbia puţin cam sfidător, când surprinse privirea doamnei McAlpine.

— Mâine vei putea dormi cât vrei. Iar peste două săptămâni, iubito, ai să poţi lenevi în pat oricât de mult.

Glasul său era scăzut, semnificativ.

Dintr-odată, Aura se pomeni regretându-şi hotărârea de a

nu face dragoste până în noaptea nunţii. De fapt, nici nu le aparţinuse amândurora. Însă Paul, când îşi dăduse seama cât de tare se temea, îi spusese înţelegător că putea să aştepte.

Acum se întreba dacă, după depăşirea acelui obstacol, avea s-o chinuiască vreodată dorinţa interzisă după un alt bărbat. Aproape cu siguranţă, actul dragostei avea să le pecetluiască angajamentul reciproc, iar ea urma să se simtă plină de încredere şi fără pic de ruşine, fără a fi chinuită de o nevoie desfrânată care scurma în secret pe sub suprafaţa lustruită a respectului de sine însăşi.

Îi veni în minte o poezie a lui Blake; parcă ar fi scris-o anume pentru ea:

O, Roză, bolnavă eşti!
În noapte zboară
Viermele cel neaflat,
Când furtuna urlă-afară,
Al bucuriei roşii pat
El ţi-l găseşte
Şi-amoru-i tainic neguros
Viaţa-ţi nimiceşte.

Atracţia pe care o simţea pentru Flint îi rodea urzeala iubirii ca un vierme, întinând totul.

— Mmm, murmură ea senzual, ştiind că minţea. Sună delicios.

— Iubito, va fi mai mult decât delicios, îţi dau cuvântul meu.

O sărută pe păr, dar Aura nu se putea concentra decât asupra râsului lui Jessica, sufocat, complice. Gelozia şi o amarnică revoltă contra femeii pe care şi-o considera prietenă de-o viaţă îi devorau calmul.

Apoi, slavă Domnului, melodia luă sfârşit. Aura se desprinse de Paul şi, fără a privi spre cei doi, porni spre

combina stereo.

— Lasă-l, pune vărul tău altă bandă, o opri Paul, cuprinzând-o cu un braţ pe după mijloc.

Aura înţepeni; instinctiv, se închise în sine, cu ochii întunecaţi şi un nod în gât. Alick alesese o piesă lentă şi sentimentală, o baladă cântată de o soprană cu vocea precum ciocolata amăruie. Impunându-şi să se relaxeze, Aura reveni în îmbrăţişarea lui Paul.

Acesta însă, zâmbind pe deasupra capului ei, spuse:

— Cred că ar fi cazul să schimbăm partenerele, Flint. Vreau să descopăr şi eu de ce are parte Sam.

Coborî privirea spre Aura prea târziu ca să observe deznădejdea febrilă ce-i fulgerase prin ochi, înainte de a şi-o ascunde sub genele lungi şi dese.

Nu putea să clatine din cap, nu putea striga la el că era atât de obtuz, nu putea să bată din picior, să scrâşnească din dinţi şi să urle, aşa cum făcuse în copilărie; trebuia să zâmbească, şi iar să zâmbească, şi să-l lase pe Flint Jansen s-o ia în braţe.

Fu o revelaţie, o explozie a simţurilor. Graţia lui lină, animalică, şi vitalitatea controlată, făceau din el un dansator superb, dar nu asta îi însufleţea ei trupul. Avea impresia că o străbătea o lumină, umplând-o cu scânteile stârnite de razele soarelui din diamantul ei, ridicând-o într-o zonă cu aer rarefiat unde gravitaţia nu-şi mai făcea efectul.

Reacţiile îi deveneau mai agere, mai acute. Nările-i erau sâcâite de o subtilă aromă masculină, nemărginit de excitantă, infinit de ispititoare. Materialul sacoului sub degetele ei era dintr-odată *prezent*; înainte, abia dacă-l observase, dar acum textura sa netedă îi intriga vârfurile degetelor. Iar mâna lui Flint ţinând-o pe a sa era caldă, fermă şi puternică, degetele lungi înlănţuite larg printre ale ei inspirând totuşi o siguranţă care-i trimitea fiori de senzaţii în lungul nervilor.

Căldura din josul abdomenului izbucni în flăcări, trezindu-

i pe loc trupul la viaţă, la o stare de conştiinţă barbară în intensitatea ei, violentă şi miraculoasă.

Ochii ei erau orbiţi de albeaţa cămăşii lui, în contrast cu materialul negru şi fin al sacoului de seară. Cât de bine stătea acel costum auster pe trupul lui viguros şi zvelt; ar fi trebuit să-i îmbrace în convenţionalism carisma bărbătească, dar în schimb contrastul nu făcea decât s-o accentueze şi mai mult.

— Eşti foarte tăcută.

Glasul său era scăzut şi amuzat, cu o asprime senzuală care-i irita toţi nervii şi toate celulele din trup.

— Sunt obosită.

Era singura scuză care-i putea trece prin minte. Ar fi murit, dacă Flint îşi dădea seama ce efect avea asupra ei. Nu putea decât să spere că putea să reziste să se termine dansul, când urma să scape de el şi de reacţiile copleşitoare, înspăimântătoare de-a dreptul, pe care i le provoca.

— Te epuizează aranjatul florilor? zâmbi fără vlagă şi nu-i răspunse.

— Sau, poate, prea multele nopţi nedormite?

Sarcasmul tăios ca un brici din glasul lui o surprinse. Chiar în timp ce-şi spunea să n-o facă, înălţă capul.

Flint o privea cu un foc mocnit arzând în adâncurile cristaline ale ochilor săi, o flacără ce se stinse imediat, dar totuşi Aura o recunoscuse, căci acelaşi foc întunecat se aprinsese şi într-însa când o auzise pe Jessica râzând în braţele lui.

Era gelozie sexuală, primitivă şi neînfrânată, la fel de aspră ca iarna în Antarctica, fierbinte ca focul din soare.

O emoţie aprigă fu cât pe ce să-i desferece limba, dar se stăpâni. Mijloacele ei de apărare împotriva acelei reacţii distructive, cataclismice, erau puţine şi nevolnice. Nu avea la dispoziţie decât tăcerea, rezistenţa pasivă.

Şi onoarea. Îi jurase dragoste lui Paul. N-avea să-şi

încalce acest jurământ, şi cu atât mai puţin pentru strălucirea amăgitoare a atracţiei sexuale.

— Nu, spuse ea distant. E firesc ca miresele să se epuizeze. Face parte din mistica nunţii.

— Nu mă prea pricep la mirese.

Vorbise ca şi cum ar fi avut un motiv de amuzament pe care nu voia să-l dezvăluie.

Totuşi, simţurile ei sensibilizate o înştiinţau că nu era imun, că apropierea lor îl stimula la fel de intens ca pe ea.

— N-ai fost însurat niciodată? îl întrebă, cu voce sigură.

— Niciodată.

— Tu şi Paul aţi depus un fel de jurământ de burlăcie?

Folosise intenţionat numele lui Paul, încercând să înăbuşe tensiunea care vibra între ei.

Râsul ironic al lui Flint îi trimise un fior febril pe şira spinării.

— Nu. Sunt prea mult timp plecat ca să fiu un soţ bun.

Îi reveniră în minte unele dintre învăţămintele lui Natalie. Bărbaţilor le plăcea să vorbească despre ei înşişi, despre slujbele lor. Era posibil ca, acum, asta s-o salveze.

— Cu ce anume te ocupi? Flint ridică din umeri.

— Dreg garduri. Dacă s-au stricat irevocabil, iau măsuri ca să nu cadă în prăpastie prea multe oi.

— Asta nu-mi spune nimic, decât că ai crescut într-o fermă, ceea ce ştiam deja.

— Nu discut despre munca mea. În plus, mă gândesc să renunţ.

Privirea ei ridicată surprinse o expresie stranie pe trăsăturile lui aspre. Ar fi fost gata să jure că Flint era la fel de surprins ca ea de ceea ce spusese.

— Ai de gând să arunci ancora? întrebă ea, cu nepăsare. Să-ţi iei o muncă de birou?

— Nu…

Ezitarea lui dură doar o fracţiune de secundă.

— Am să fac vinuri. Aura tăcu un moment.

— Vinuri?

Părea o carieră ciudată pentru un bărbat care îşi câştiga existenţa în diverse puncte fierbinţi de pe glob, unele dintre ele foarte periculoase, dacă era să-i dea crezare lui Paul.

— Străbunicul meu a fost podgorean, spuse el. Cultiva struguri şi-şi făcea singur vinul. Vreau să produc un vin roşu la fel de bun ca acelea franţuzeşti.

Zâmbea, i se auzea în glas, iar pe Aura o cuprinse o dorinţă prostească şi irealizabilă de a-l vedea zâmbindu-i nu de complezenţă, ci deschis, sincer.

— Asta-i ambiţia oricărui podgorean, cu siguranţă, spuse ea, mai mult ca să-i audă răspunsul decât pentru a-l contrazice. Dacă Flint spunea că avea să-i provoace pe podgorenii francezi la duel, îl credea. Era acel gen de om. Succesul îi stătea scris pe faţă, în felul cum umbla, în fiecare mişcare.

— Nu va fi la fel cu soiurile cultivate în Franţa, spuse el, înţelegând imediat ideea. Va fi altfel, pentru că solul şi clima sunt altele, dar va fi totuşi un vin de înaltă calitate.

— De ce roşu? întrebă ea, intrigată. Producem unele dintre cele mai bune vinuri albe din lume; de ce n-ai face unul din acelaşi soi?

Umerii laţi se înălţară puţin sub mâna ei.

— Adevărata provocare e să produci vinuri roşii. Da, era firesc să-şi dorească o provocare.

— Ştiu că acum se cultivă vii superbe în tot felul de locuri din Noua Zeelandă, chiar şi în Otago, unde ai crede că e mult prea frig. Tu unde-ai să te duci?

— Am nişte pământuri la nord de Auckland, răspunse el, aproape indiferent. E o zonă ideală pentru cultivarea unei vii cu caracter. O sută de acri de teren, mărginit pe trei laturi de un estuar şi un râu, pe o peninsulă cu sol fertil, climă ideală, zile calde, nopţi răcoroase şi nişte geruri amarnice iarna, plus un lanţ de coline care să oprească în mare parte forţa vânturilor.

— Acolo nu plouă prea mult?

— După cum arată diagramele climaterice, nu. Trufia din glas i se risipise, înlocuită de un entuziasm pe care nu şi-l putea ascunde.

— Şi ce ştii despre prepararea vinurilor? îl întrebă ea, cu interes.

— Destul de multe, dar am un prieten francez care vrea să scape dintr-o situaţie de familie complicată, şi e expert. Împreună, vom demonstra lumii că nu numai australienii pot produce vinuri roşii bune în Pacificul de Sud.

— Sună fascinant.

— E muncă grea, răspunse Flint într-o doară, coborând privirea spre ea cu un amuzament sardonic. Şi vor ieşi foarte puţini bani, ani de zile – poate la nesfârşit. O viaţă pe uscat nu e deloc romantică. E caznă curată, uneori nedrept de frustrantă, când ai împotrivă vremea şi toate celelalte. Tu eşti o ambiţioasă, prea şlefuită, prea cizelată, ca să te poţi stabili la ţară.

Opinia lui jignitoare ar fi trebuit s-o lase indiferentă, dar o duru totuşi. Fu nevoită să surâdă forţat, privind cu o plăcere tainică, pătimaşă, cum i se întunecau încet ochii aurii şi-i tresărea un muşchi mic, trădându-i nervozitatea, pe linia aspră a fălcii. Da, o simţea şi el, nevoia ca un foc în savană ce-i străbătea venele ca o apocalipsă mătăsoasă. O recunoştea şi îl nemulţumea la fel de mult ca pe ea.

În clipa următoare, slavă Domnului, muzica se opri, iar Aura se desprinse din braţele lui.

— Mulţumesc, murmură Flint, cu un zâmbet primejdios şi emoţiile ascunse sub pleoapele coborâte.

Peste zece minute, din nou la loc sigur, în braţele lui Paul, îl văzu dansând cu o verişoară a acestuia, al cărei nume nu şi-l mai amintea. Blonda înaltă şi fermecătoare îl privea în ochi cu o dorinţă vizibilă, posesivă.

Pentru a-şi ascunde junghiul obscur de durere care o sfredelea, Aura spuse, pe jumătate râzând:

— Cavalerul tău de onoare pare să fi făcut o cucerire.

Paul râse şi el.

— M-aş fi mirat să nu facă niciuna. De când avea paisprezece ani, nu trebuia decât să intre într-o cameră, pentru ca jumătate din femeile prezente să-i facă ochi dulci.

— Din cauza aerului ăstuia macho al lui, comentă Aura, pe un ton expeditiv. Unor femei le e imposibil să-i reziste.

— Dar ţie, nu?

Îl privi cu sprâncenele înălţate.

— Mă rog, îmi dau seama de ce atrage interesul, spuse ea, încercând să pară obiectivă şi raţională. Şi Alick o are, duritatea asta interioară, un soi de tărie a caracterului şi a minţii. E interesantă, dar rare sunt femeile care-i pot face faţă. Eu îmi doresc alte lucruri de la soţul meu.

Gura lui Paul se arcui într-un surâs. Aura simţea că îl dezamăgise, dar nu voia să-l mintă.

— Va trebui să-mi spui care sunt acelea, la un moment dat, murmură el, privindu-i buzele.

Zâmbi şi ea, pudic. O, îl iubea, îl iubea pentru toate calităţile pe care Flint nu le avea; îl iubea fiindcă era bun, fiindcă era tandru, atent şi sigur, şi pentru că o iubea şi el. În comparaţie cu toate astea, ce avea Flint de oferit, pe lângă un vuiet nebunesc al sângelui care ducea inevitabil la deziluzie? Bărbaţii ca Flint erau de o masculinitate prea arogantă ca să-i poţi îmblânzi în linişte.

— La un moment dat, dar nu prea târziu, îi promise ea, fâlfâindu-şi genele într-o parodie de flirt, am să-ţi spun.

Braţele lui Paul se strânseră în jurul ei. Era excitat şi, preţ de-o secundă paralizantă, Aura vru să se smulgă de lângă tăria bărbăţiei lui care-l dădea de gol. Ca şi cum ar fi înţeles, o mai ţinu doar un moment, înainte de a-i da drumul cu blândeţe.

— Abia aştept, spuse el încet, pe un ton de jurământ.

O oră mai târziu, Aura şi Jessica stăteau aşezate într-un colţ al camerei, discutând câteva amănunte neînsemnate,

de ultim moment, despre nuntă.

— Cred că n-am uitat nimic, spuse Aura, cu un oftat. Sper numai să nu se întâmple prea multe accidente.

— O, va fi un succes răsunător, o asigură cu convingere Jessica. Întotdeauna ai fost eficientă şi raţională, şi ai talentul de a face ca orice ocazie să fie amuzantă. Uite, seara asta, de pildă. Majoritatea petrecerilor dinaintea nunţii sunt nişte orori, cu ambele familii măsurându-se într-o atmosferă de uimire ofuscată şi prietenii întrebându-se cum Dumnezeu au s-o scoată la capăt. Dar aici toată lumea se distrează de minune, iar asta datorită ţie. Tu îi faci pe oameni să vrea să se simtă bine.

— Am avut de la cine să învăţ.

Privirea Aurei se îndreptă spre Natalie, care flirta cu unul dintre unchii văduvi ai lui Paul.

Doamna McAlpine îi privea şi ea, vizibil nemulţumită de situaţia creată. Îşi făcea sânge rău de pomană, reflectă Aura, cu cinism. Mamei sale îi plăceau toate preliminariile unui flirt, privirile piezişe, bătăile de inimă şi pauzele încete, semnificative, întâlnirile magice ale ochilor. Marea ei frumuseţe o ajuta să se complacă adesea în asemenea jocuri erotice, dar niciodată nu mergea până la capăt. În esenţă, era o femeie frigidă. Dacă se recăsătorea, avea să-şi ia un bărbat pentru a-l avea în casă – bogat, evident, nu pentru plăcerea dragostei.

Bunicul ei pe linie maternă, conchise Aura, nu pentru prima oară, avea multe pentru care să dea socoteală.

Un timp, presupusese că adânc înrădăcinata răceală lăuntrică a mamei sale era ereditară. Apoi, îl cunoscuse pe Paul, iar grijile i se risipiseră aproape complet. Aproape, dar nu în totalitate.

Printr-o ironie amară, cel care îi trezea în ultimă instanţă temerile era tocmai cavalerul de onoare. În braţele lui Flint, nu era inertă; ba chiar, mai-mai că lua foc toată.

— Cine-i femeia care dansează cu Flint? Blonda aia înaltă,

cu ochi hămesiţi?

Aura ridică din umeri, rămânând cu ochii aţintiţi spre mama ei.

— Verişoara lui Paul, Belinda şi nu mai ştiu cum.

— E clar că nu încearcă să-şi ascundă sentimentele, nu-i aşa? Mare minune că nu-l trânteşte pe jos, să-şi facă mendrele cu el acum, în faţa noastră.

— Aici? îşi ascunse Aura emoţiile crude sub un ton caustic. Nu fi proastă, doamna McAlpine ar dezmoşteni-o.

— Mie-mi spui! Cuviincioasă femeie, soacră-ta.

— Viitoare soacră.

Jessica aruncă o privire piezişă spre ea.

— O.K., consimţi ea, cu bunăvoinţă. Viitoare să fie.

Redeveniră tăcute. Fără voie, Aura o privea pe Belinda râzând cu Flint, lipindu-şi de el trupul longilin şi plin de curbe în timp ce se învârteau, şi din nou fu nevoită să-şi învingă un val de gelozie acidă. Vocea lui Jessica interveni ca o uşurare binecuvântată.

— Paul şi Flint nu par să aibă prea multe în comun, aşa-i? Ciudat că mai sunt atât de buni prieteni, spuse ea, îngândurată. Chiar şi după…

Se întrerupse, lucru straniu pentru Jessica, al cărei tact era notoriu.

— Chiar şi după ce? o privi Aura, nedumerită. Jessica se foi, încurcată.

— Gura asta a mea spartă! Ai crede că m-am învăţat minte, nu? Of, la naiba, se pare c-o ştie toată lumea. Mie Drusilla Evans mi-a spus. Da, ştiu că e o bârfitoare, dar trebuie să recunoşti că bârfele ei sunt de obicei corecte. A spus că, acum doi ani, Flint i-a suflat lui Paul, mai mult sau mai puţin, o iubită. Nu-ţi fie cu supărare, n-a putut fi ceva prea serios, din moment ce au rămas prieteni.

O mişcare din spate îi atrase Aurei atenţia. Îl recunoscu pe Paul şi se întrebă, deznădăjduită, dacă auzise. Se grăbi să spună:

— Bârfele rămân bârfe şi niciuna nu merită s-o crezi.

Dar, cu ochii minţii, îl vedea pe Flint ca pe un animal de pradă, luând fără grijă ceea ce poftea – ba nu, era o prostie, o minciună, fiindcă Flint ţinea foarte mult la Paul. Din mustrări de conştiinţă, poate? *Nu!*

Jessica îşi muşcă buza şi tăcu, în timp ce Paul se apropia, pentru a o cuprinde pe Aura cu braţul de talie.

— Totul merge ca un vis, comentă el. Ai făcut minuni. N-am dreptate, Jessica?

— Tocmai i-o spuneam şi eu.

După ce aruncă o privire îngrijorată spre Aura, Jessica se lansă într-o povestire foarte comică despre o petrecere unde fusese în săptămâna trecută şi, nu peste mult, neliniştea se risipi în cel mai plăcut mod, printre hohote de râs.

Mai târziu, însă, în timp ce dansau din nou, Paul zise pe neaşteptate:

— Am auzit ce-ţi spunea Jessica şi să ştii că nu s-a întâmplat chiar aşa cum crede ea. Nu sunt atât de fraier încât să-l las pe Flint să scape cu una cu două, dacă-mi suflă o prietenă. Sprâncenele Aurei se înălţară.

— V-aţi gândit vreun moment, unul dintre voi, întrebă ea, subliniindu-şi cuvintele, că poate fata se credea stăpână pe acţiunile ei, nu doar un obiect care să fie furat sau păstrat?

Paul zâmbi, fără părere de rău.

— Mica mea feministă! De acord, dar Jessica a folosit prima cuvântul „suflat”. Oricum, Gemma s-a săturat de mine şi s-a îndrăgostit de Flint, pe care nu-l anima niciun interes pentru ea.

— Penibilă situaţie, comentă inexpresiv Aura. Ceva din tonul lui Paul, din felul cum punea problema, o încredinţa că trădarea Gemmei contase foarte mult.

— Într-adevăr. M-am purtat rece cu Flint – mă rog, nu era vina lui, dar până te-am cunoscut pe tine ea a fost singura femeie pe care credeam c-o iubisem. Şi nici nu cred că l-aş

fi putut ierta pe Flint, dacă se îndrăgostea de ea. Mi s-ar fi părut cea mai josnică trădare – ceea ce e o prostie, desigur.

— Mă rog, da, este cât de cât, fiindcă niciunul dintre noi nu e tocmai stăpân pe emoţiile lui.

spuse cu blândeţe Aura, pentru prima oară în viaţa ei înţelegând cu o claritate acidă cât de adevărat era acest lucru, dar trebuie să te fi durut. În chip ciudat, şi eu am simţit acelaşi lucru când s-au căsătorit Alick şi Laurel. Alick îmi ţinuse loc de frate şi deprinsesem obiceiul de a mă baza pe el. Pe urmă a apărut Laurel şi, cu toate că el mi-a rămas alături, am ştiut că nimic n-avea să mai fie vreodată la fel ca înainte. Mă dispreţuiam pentru propria-mi gelozie, dar asta n-a făcut-o să înceteze.

Paul o strânse în braţe, scurt, spontan.

— Cât te mai iubesc! îngeraşul meu sensibil. Cumva, ai făcut ca toată povestea să nu mai fie atât de usturătoare.

Pe sub afecţiune şi respect, Paul ascundea o profundă invidie la adresa prietenului său, la adresa senzualităţii pure pe care o emana, a masculinităţii crude, fără niciun compromis, care reprezenta în acelaşi timp o ameninţare şi o provocare pentru toate femeile care-l vedeau.

Vulnerabilitatea neaşteptată a lui Paul o tulbura. În acel moment, Aura simţi că îl iubea mai mult ca oricând. Nu trebuia să afle niciodată despre acea nedorită şi sălbatică atracţie faţă de Flint, nici chiar după ce se risipea în neant, sub efectul timpului, al familiarităţii şi al adevăratului aur din iubirea ei pentru Paul.

O privire rapidă prin cameră i-l dezvălui pe Flint continuând să danseze cu Belinda, în timp ce zâmbea spre faţa ei frumoasă, cu o admiraţie leneşă. Ca şi cum privirea Aurei ar fi fost tangibilă, Flint ridică ochii, străpungând-o cu focul aurit al privirii lui, după care întoarse deliberat capul. Îi spuse Belindei la ureche ceva ce o făcu să se zbârlească, înroşindu-se în obraji.

O turbare pură, neagră ca smoala, cum în viaţa ei nu mai

simţise, ţâşni prin toată fiinţa Aurei, îngrozind-o cu puterea ei. Îi venea s-o smulgă pe Belinda din braţele lui Flint şi s-o azvârle afară din cameră, din apartament, în noaptea rece şi ploioasă, iar pe el îi venea să-l ia la palme până-l lăsa lat. Cum îndrăznea să-i zâmbească aşa altei femei?

Începu o luptă feroce împotriva dorinţei vulgare şi necugetate care o ţinea captivă. Încet, cu mari eforturi, folosindu-şi considerabila voinţă, reuşi să izgonească sentimentul străin, lăsând raţiunea să se afirme din nou.

Deşi izbândise, avu nevoie de un efort şi mai mare pentru a se sili să zâmbească, să converseze şi să se poarte normal, prefăcându-se că nu era nimic în neregulă, că ea era aceeaşi dintotdeauna. Înăuntrul psihicului ei avusese loc o mutaţie fundamentală, o rearanjare a eului ei interior, şi nu ştia cum să se apere contra tarei ruşinoase şi dureroase care-i marca propria imagine la fel de sigur cum însemna cicatricea obrazul lui Flint.

Atâta numai că, îşi spuse ea caustică, el reuşise într-un fel s-o transforme chiar şi pe aceea într-o calitate. Urma crudă care pe oricare altul l-ar fi desfigurat, lui Flint nu făcea decât să-i accentueze atracţia diabolică.

Petrecerea se apropia de sfârşit. Pe la ora două noaptea, toţi plecaseră, până şi Alick cu Laurel, după ce Paul îşi anunţase intenţia de a o duce pe Aura acasă. Plină de sine şi suav-răutăcioasă, Natalie plecase de-o oră, cu unchiul lui Paul, iar doamna McAlpine fusese dusă acasă, complet fără tragere de inimă, de Belinda, care în ultimul moment îl sărutase pe Flint cu o plăcere vizibilă. O plăcere, îşi dădea seama Aura, cu auto-ironie scârboasă, întru totul reciprocă.

— Nu cred că întârzii mult, spuse Paul, privindu-şi ironic prietenul. Oricum, nu mă aştepta.

Dinţii lui Flint străluciră scurt, în acel zâmbet care o ducea pe Aura cu gândul la un tigru flămând, arătându-şi colţii în jungla tropicală. Aproape că tresări; numai zalele pe care şi le ţesuse din îndârjire o făcură să rămână în

aparenţă senină, deşi n-o apărau de vâltoarea emoţiilor pe care le dezlănţuise petrecerea.

Până când îl văzuse pe Flint zâmbindu-i Belindei în faţă, mai fusese cât de cât stăpână pe sentimentele şi pe viaţa ei. Era un autocontrol cucerit cu greu şi, în sinea ei, o făcea să se mândrească.

Dar acel surâs vădit sexual spulberase totul, îi smulsese pavăza stăpânirii de sine, dezvăluindu-i în toată sălbăticia şi lăcomia lor neîmblânzită dorinţele ce pândeau pe sub pojghiţa subţire de reţinere civilizată.

Instinctul o prevenea că nimic nu avea să mai fie la fel ca înainte.

Era prinsă într-o cursă de unde nu mai exista scăpare, cursa propriilor ei necesităţi şi dorinţe. A, îl iubea pe Paul, dar pe lângă senzaţiile primitive pe care i le trezea Flint, dragostea nu părea să fie de ajuns.

Oricât ar fi argumentat că totuşi era, dăduse de necaz. Dacă Flint se întorcea în Noua Zeelandă şi începea munca la vie, în nordul oraşului Auckland, aveau să se vadă destul de des. Deşi Paul îşi făcea uşor prieteni, loialitatea lui se îndrepta spre cei vechi, cu care se întâlnea cel mai des. Da, era clar că avea să-l mai revadă pe Flint, iar acelei jinduiri dureroase nu-i era dat să moară de inaniţie.

— Eşti foarte tăcută, îi murmură Paul, la ureche.

Aura ridică din umeri, privind prin parbrizul maşinii. Turna cu găleata, iar stropii de ploaie erau înlăturaţi de mişcările ritmice ale ştergătoarelor de parbriz. Lumina felinarelor dansa în picăturile de apă.

— Nu pot să sufăr iarna, spuse ea cu voce surdă.

— Îţi iroseşti emoţiile de pomană. Cum vine, aşa trece. Şi, recunoaşte, iubito, nu întotdeauna e ca acum. Se întâmplă la fel de des să avem vreme frumoasă iarna ca şi în oricare alt anotimp. E doar mai rece, atâta tot.

— Mmm, oftă ea.

— Ce te frământă?

— Nimic.

Ce-ar fi putut răspunde? „Vreau să mă culc cu cel mai bun prieten şi cavalerul tău de onoare? Nu, nu-l iubesc, nici măcar nu-l prea plac, dar când se uită la mine, mă apucă nişte senzaţii ciudate prin tot corpul şi nu mai ştiu ce să fac”.

Un fior neaşteptat o străbătu pe şira spinării. Căscă.

— A ieşit bine, nu-i aşa?

— Da, dar mă aşteptam. Eşti o gazdă excelentă. Îi acoperi scurt mâna cu a lui, i-o strânse, apoi şi-o retrase.

Frumoase mâini, îşi spuse ea, privindu-le cum stăteau pe volan, cu o detaşare înfricoşătoare. Era un om drăguţ, bine făcut, atrăgător, sexy într-un stil integru.

Dinţii i se înfipseră în buză, străpungând straturile superficiale subţiri ale pielii. Ce naiba avea să facă?

Ajunşi acasă, Paul intră, privind în jur cu un dezgust abia disimulat.

— Aş vrea să fi fost de acord să te muţi în apartamentul cel nou, comentă el.

Aura zâmbi.

— Şi mama zice la fel.

— Te cred. Îmi faci o cafea?

Discutară despre petrecere, despre alte lucruri, comod, relaxaţi, iar când termină de băut cafeaua, Paul o cuprinse în braţe. Aura ridică faţa, aşteptând cu nerăbdare sărutul, şi fu plăcut. O sărută blând, apoi o idee mai puţin blând, dar când se lipi de el chinuită, încercând să-şi provoace saltul carnal rapid pe care-l simţise în braţele lui Flint, nu se întâmplă nimic.

Buzele lui Paul zăboviră pe curbura delicată a umărului. Sărutul lui nu avea nimic depravat, şi totuşi Aurei i se zgârci pielea pe trup. Auzindu-i râsul scăzut, îşi dădu seama că îi luase fiorul de silă drept fior de dorinţă.

— Nu, spuse el, îndreptându-se la loc, sunt prea bătrân ca să fac dragoste pe-o canapea, cu mama ta în camera de-

alături. Pot să mai aştept.

Pe jumătate, Aura era mulţumită, ca şi cum ar fi fost ameninţată cu ceva, apoi iertată. Pe de altă parte, era nenorocită. Avea nevoie de o încurajare. Dacă ar fi fost deja amanţi, acel fulger de poftă, acea furtună de senzaţii şi-ar fi primit satisfacţia, iar pe ea n-ar mai fi chinuit-o jinduirea ori de câte ori se gândea la Flint.

Dar, desigur, Paul avea dreptate. Nu era nici locul, nici momentul potrivit.

În noaptea aceea, Aura nu putu dormi. Din sfert în sfert de oră, bătăile pendulei greoaie care ocupa mult prea mult spaţiu în micul salon al apartamentului îi răsunau în urechi. În mod normal, nici nu le auzea.

După ce se iviră zorii, cenuşii, umezi şi deranjanţi, reuşi să aţipească nervoasă, pentru a fi întreruptă aproape imediat de sunetul strident al telefonului.

Era Paul.

— Iubito, tocmai am primit un telefon de la firma aia din Samoa pe care o reprezint. Au intrat în panică, vor să mă duc o zi sau două până acolo, ca să rezolv o mică încurcătură.

— Dar tu eşti avocat! Credeam că Flint e omul care rezolvă încurcăturile, mormăi ea, frecându-şi ochii somnoroşi.

Paul râse.

— Aşa şi este, şi e incomparabil mai abil decât mine, te asigur. Partenerii respectabili din firmele de drept respectabile rezolvă problemele într-un cu totul alt mod. Trebuie doar să clarific un caz la care lucrez de câteva luni. Nu e nicio escrocherie sau pericol la mijloc. Flint ar găsi situaţia incredibil de plicticoasă. Atâta numai că lucrurile au evoluat puţin mai repede decât ne aşteptaserăm şi acum au nevoie de ajutor.

— Dar e weekend!

— Motiv pentru care vreau să ajung acolo azi. Mâine e zi

liberă, şi nu va vorbi nimeni. Nu te supăra, iubito. Voi fi acasă marţi, miercuri cel târziu.

Cât putea de veselă, Aura răspunse:

— Sigur, trebuie să te duci. Numai să nu-ndrăzneşti să răspunzi la vreun apel când vom fi în luna de miere!

— Voi avea grijă, replică el tandru. În două săptămâni şi nouă ore, iubita mea, vom fi căsătoriţi şi nimeni nu mă va mai putea smulge de lângă tine.

Aura simţi că i se forma un bulgăre de gheaţă în stomac. Avea senzaţia că fusese aruncată la lupi, ceea ce era complet ridicol, fiindcă nimic n-o obliga să-l vadă pe Flint Jansen în lipsa lui Paul. Spuse cu vioiciune:

— Îţi urez să ai vreme cu soare.

— Fără tine, tot degeaba.

„Am nevoie de tine!” urlă ea în gând, pe când punea receptorul în furcă foarte încet, minţindu-şi propriile emoţii. „Lua-te-ar dracu’ să te ia! Cum poţi să pleci când eu am nevoie de tine aici?”

Capitolul 4

Era orb? Dacă o iubea, cum putea să nu simtă chinurile pe care le îndura ea?

Dar, desigur, era nedreaptă, întrucât chiar ea însăşi se străduia din răsputeri să-şi ascundă emoţiile de toată lumea. Chiar şi de sine însăşi.

Mai ales de ea însăşi.

Şi nici nu erau emoţii, nu era decât un simplu fenomen hormonal. O atracţie fizică, îşi spuse ea amărâtă, ca o răceală: incomodă, dar nu fatală.

În drum spre bucătărie, aruncă o privire pe fereastră. Judecând după cer, care era mai luminos la răsărit, depresiunea care-i udase leoarcă în ultimele câteva zile era în sfârşit pe ducă. Această posibilitate ar fi trebuit să-i ridice moralul.

Făcu cafeaua şi mâncă o felie de pâine prăjită, alungându-şi cu deliberare din minte orice gând cu excepţia celor mai prozaice. Ziarul nu conţinea nimic interesant, dar ochii i se opriră asupra unui articol care o făcu să-şi muşte gura. O companie de operă australiană venise în turneu la Auckland cu „Pescuitorii de perle”, pentru două săptămâni, iar ea şi Paul aveau bilete pentru seara aceea. Opera nu era stilul ei muzical favorit, dar aşteptase cu nerăbdare acest spectacol.

— Fir-ar să fie, bombăni ea, împăturind ziarul cu mişcări repezi, sălbatice.

Sperând ca soarele s-o bine-dispună, ieşi în grădină, unde începu să plivească de buruieni rondul cu flori din faţă. Era încă prea umed; bulgări mari de pământ se agăţau sfidător de fiecare rădăcină, dar lăncile verzi ale narciselor şi îşi croiau vitejeşte drum printre bălării, iar Aura nu mai putea să reziste chemării lor mute în ajutor.

La ora unsprezece, Natalie ieşi agale să ia corespondenţa.

— Ce faci, proasto? o certă ea. Îţi distrugi unghiile.

— Am mănuşi.

Totuşi, Aura se ridică în picioare. Micul rond de flori era curat şi degajat de buruieni.

— Uite, apar tot felul de bulbi.

— Nu vom mai sta aici atâta timp cât să vedem florile, replică Natalie, fără a le învrednici nici măcar cu o privire.

Avea mania de a spune că-i plăceau grădinile, dar nu şi grădinăritul. Aura îşi dăduse seama de mult că mamei sale nu-i plăceau grădinile decât ca un fundal al propriei ei frumuseţi şi adora florile ca daruri, nu pentru ele însele, ci fiindcă o omagiau.

— Uneori, am impresia că anume încerci să complici totul, se plânse Natalie, peste umăr, în timp ce se apleca să ia poşta. Tot ţi se pot rupe unghiile, chiar şi prin mănuşi, să ştii. Cel puţin, ai să-ţi poţi permite un grădinar, când tu şi Paul vă veţi hotărî să cumpăraţi o casă.

Posibil, dar şi când urma să vină ziua acea fericită, Aura era ferm hotărâtă să lucreze personal în grădină cât putea de mult. Între timp, avea să se delecteze cu frumoasele spaţii verzi din jurul blocului.

Urmau să se mute când sosea vremea să aibă copii. În trecut, visase la copiii lui Paul, însă acum, chiar şi când zâmbea, copiii ce-i răsăreau în minte nu purtau nicio amprentă a bărbatului pe care-l iubea; aveau ochi de tigru, lucind aurii pe sub genele negre, şi piele bronzată de soarele verii ca şi cum ar fi purtat o patină străveche. În locul frumuseţii senine a lui Paul, trăsăturile lor erau obtuze şi puternice, cu guri late, pometi înalţi, proeminenţi, şi fălci masive. Prea energici pentru a fi copiii chipeşi pe care şi-i imaginase înainte de a-l fi cunoscut pe Flint, aveau o aroganţă înnăscută care li se transpunea în umblet şi-n mişcări, chiar şi în înclinarea capetelor al căror păr lucea în lumina soarelui cu o nuanţă arămie desluşită.

Era aproape copleşită de durere. O smulse din gânduri un

sunet scurt, tăios, al mamei sale. Natalie tocmai îndesa o hârtie în buzunar şi, deşi îşi ţinea capul întors în altă parte, Aura era convinsă că pălise.

— Ce este? întrebă ea cu voce repezită, amintindu-şi şi alte ocazii când poştaşul le adusese veşti proaste, când printre scrisorile de condoleanţe se amestecau alte şi alte note de plată.

— Nimic, oftă Natalie. Cel puţin, nimic care să aibă legătură cu tine. O veche prietenă din anii de şcoală tocmai a pierdut un… nepot. O, Doamne, nu pot să sufăr locul ăsta! Nu cred c-am să mai suport vreodată să aud numele suburbiei ăsteia nenorocite fără să-mi amintesc cât de nefericită am fost aici.

— Ei bine, nu mai durează mult, spuse cu blândeţe Aura. Îi zâmbi cu compasiune mamei sale care o scotea din minţi, iar acum se baza pe ea ca s-o salveze din acele locuri. Toată viaţa, de Natalie avusese grijă altcineva; era firesc să se aştepte ca fiica ei să facă acelaşi lucru.

Cu toate că, îşi spuse Aura înverşunată, în timp ce o urma în casă, salariul pe care avea să-l primească după doar un an de la absolvirea universităţii nu putea satisface nici pe departe necesităţile lui Natalie.

Totuşi, dacă Aura ar fi lucrat, nu s-ar mai fi simţit atât de obligată faţă de Paul, care agitase bagheta magică a iubirii lui şi rezolvase totul.

Şi mai existau şi alte dezavantaje. La fel ca prinţul din orice poveste, Paul era un om convenţional. Nu înţelegea de ce soţia lui ar fi trebuit să muncească. Aura avea în faţa ei o luptă, dar Paul, îşi spunea ea în timp ce se spăla pe mâini, era un om rezonabil. N-avea să treacă mult până urma să înţeleagă că ea ar fi înnebunit de plictiseală dacă nu făcea nimic. Ultimele luni fuseseră destul de neplăcute, dar cel puţin o avusese pe Natalie căreia să-i poarte de grijă. Acum, cu mama ei din nou pe picioare, Aura era gata pentru rigorile unei cariere.

— Seara trecută a fost un mare succes, declară Natalie, cu cea mai scorţoasă voce a ei. Bravo ţie! Sau mie, cred, pentru că eu te-am învăţat.

Nu era tocmai adevărat. Instructorii ei în îndatoririle mondene fuseseră mătuşa Helen, care în realitate îi era verişoară îndepărtată, şi Alick, dar Aura nu era atât de meschină încât să-i amintească acest lucru.

— Mă bucur că te-ai simţit bine, spuse ea în schimb.

— Cumnatul ăla al lui Mary e o mare figură. Este din Dunedin. Ţin minte că am fost la nunta lui, cu tatăl tău, zâmbi trist Natalie, înainte de a lua ultimul număr din *Vogue,* pentru a răsfoi paginile. A, apropo, reluă ea după câteva minute, a sunat Flint.

— Flint?

— Mhm, murmură vag Natalie. Va fi plecat toată ziua, dar a spus că vine să te ia la „Pescuitorii de perle”, diseară pe la şase.

— A spus Flint asta? răsună prosteşte vocea Aurei în tăcerea din cameră.

— Da. Se pare că Paul l-a rugat.

Evident. N-ar fi vrut ca Aura să se lipsească de o asemenea plăcere. Gura i se strânse, crispată. Chiar şi de la distanţă, Flint era destul de periculos pentru liniştea ei sufletească; să petreacă o seară în compania lui ar fi fost inconştienţă curată.

Aşteptă câteva minute, până când mama ei intră în dormitor, înainte de a telefona la apartament. Destul de uşurată când nu-i răspunse nimeni, lăsă un mesaj pe robotul telefonic, refuzând amabila invitaţie a lui Flint de a-l înlocui pe Paul. Spera să nu i se distingă nota de panică din voce.

Soarele primăvăratic fu acoperit curând de încă un plafon de nori negri, urmaţi aproape imediat de ploaie. Natalie îşi petrecu aproape toată după-amiaza pe pat, arătând la fel de deznădăjduită şi obosită ca în lunile de după moartea

soţului ei, dar refuzând să recunoască altă cauză decât oboseala. Scrisoarea care o surprinsese nu se vedea nicăieri. Totuşi, când începu să se însereze, se dădu cu greu jos din pat, hotărâtă să facă o baie.

— Nu faci şi tu una, înainte de a pleca? întrebă ea, neliniştită.

Aura clătină din cap.

— Nu, am contramandat.

Natalie o privi un lung răstimp, apoi dădu din cap.

— Poate e mai înţelept aşa, spuse ea.

Aura se aşeză în fotoliu, cu o carte. Încerca din răsputeri să se concentreze asupra cuvintelor tipărite, dar între ochii ei şi pagină dansa imaginea lui Flint, aducând cu sine acea surescitare febrilă, neînfrânată. Epuizată de conflictul emoţional, cu mintea învârtindu-i-se în cercuri tot mai strânse, jinduia să-şi lase capul jos şi să se cufunde mulţumită în comă, o comă care să dureze până înceta toată acea situaţie oribilă.

Atâta numai că asta n-ar fi rezolvat nimic. Cum era posibil să iubească un bărbat şi să-l dorească pe altul?

— Iubito! strigă Natalie, din baie. Mulţumită să fie chemată din pustiul întunecos al gândurilor ei, Aura răspunse mecanic:

— Da?

— Adu-mi, te rog, sticluţa de parfum de pe masa mea de toaletă, vrei?

Era un parfum nou şi foarte scump. Ştiind că degeaba ar fi protestat, Aura luă flaconul. Natalie era incapabilă să reziste luxurilor pe care ajunsese să le considere necesităţi.

Portiera trântită a unei maşini, în faţa casei, o făcu să ridice capul.

— Mă întreb cine-o fi?

— Cine ştie?

Natalie părea emoţionată, ca un copil în faţa unei trataţii neaşteptate.

Obişnuită să primească mereu musafiri, adora petrecerile şi ceremoniile, dar trecuseră luni de zile de când nu mai arătase niciun interes pentru viaţa mondenă. Însufleţirea de acum arăta că starea i se ameliorase. Un progres, recunoscu Aura cu groază crescândă, care începuse odată cu relaţia dintre ea şi Paul.

Cu aşchii de gheaţă pe şira spinării, privi încruntată Jaguar-ul mare ce se oprise la bordură. Da, din maşină cobora Flint – l-ar fi recunoscut de la o poştă, îşi spuse ea, cu o sinceritate dureroasă.

Un moment, cochetă prosteşte cu ideea de a refuza să deschidă uşa, dar toate luminile din casă erau aprinse. Iar ciocănitul autoritar care se auzi pretindea un răspuns.

— Bună, salută ea rece, încercând să-şi păstreze cât de cât calmul.

Flint o domina, înalt, neînduplecat şi incomparabil de impresionant; toate celulele din trupul ei luau cunoştinţă de prezenţa lui.

— Ai de gând să porţi hainele astea diseară? îşi privi pantalonii şi puloverul.

— Ce nu merge la ele? întrebă ea, cu voce amorţită.

— Nu mare lucru, cred.

Privirea lui scânteietoare îi urmărea contururile trupului cu mult prea mult interes.

Aurei i se opri în gât respiraţia. Trupul ei se trezi la viaţă într-o clipă, aproape cutremurându-se de o nerăbdare vibrantă.

— Dar nu crezi, continuă el senin, că opera cere puţin mai mult formalism? Mai ales de vreme ce mai întâi mergem să cinăm?

— Nu mă…

— Bate. Doar nu trebuie să-l dezamăgim pe Paul, nu-i aşa?

Sfâşiată între o dorinţă atât de intensă încât îi simţea gustul, dulce, sălbatic şi îmbătător, şi o teamă care-i

stingea lumina ochilor şi-i ştergea culoarea din obraji, Aura spuse cu voce răguşită:

— Nu cred că ar fi o idee prea bună, Flint. Privirea ei ruşinată îl ruga să nu insiste, dar Flint o întrebă totuşi:

— De ce nu?

Furia la adresa opacităţii pe care o ştia că fiind intenţionată se răzvrăti pe loc. Replică răspicat:

— Nu vreau să merg cu tine. Nu sunt pregătită…

— Atunci, pregăteşte-te! îi ordonă el.

Aura îţi dădu seama că o pedepsea. Fulgerul de emoţie se stinse într-un fatalism neliniştit. Părea absolut capabil s-o ia în braţe şi s-o ducă pe sus ca şi cum ar fi fost o prizonieră neputincioasă.

— Foarte bine, consimţi ea ţeapănă, dispreţuindu-se pentru această capitulare. Atunci, intră. Sunt gata în vreo douăzeci de minute.

Orice speranţă vagă că Natalie s-ar fi împotrivit se stinse când Aura reveni în salon. Flint îi zâmbea cu gura relaxată într-o expresie de amuzament, iar Natalie arăta bine – cum de luni de zile nu i se mai întâmplase – cu o culoare foarte atrăgătoare exprimându-i plăcerea. Când apăru Aura, îmbrăcată într-o rochie de dantelă neagră, cu granatele verzi rare ale bunicii sale şi părul strâns într-un coc de modă veche, mama ei zâmbi aproape cu nostalgie.

— Daţi fuga şi vă distraţi, îi expedie ea.

Creşterea lui Natalie, poate chiar firea ei, o izolaseră de tumultul violent al emoţiilor incontrolabile. Afecţiunile ei se îndreptau cu fermitate spre o singură persoană – ea însăşi. Niciun moment nu i-ar fi trecut prin minte că fiica ei se putea simţi obligată să contramandeze nunta din cauza unei pasiuni incomode pentru cavalerul de onoare. Paul era o partidă mult mai bună ca soţ, aşa că Natalie, în felul ei inimitabil, i-ar fi fost credincioasă.

Aurei nu-i era atât de uşor să-şi compartimenteze viaţa şi înclinaţiile.

În maşină stătu tăcută, refuzând să risipească tăcerea cu conversaţii fără rost. Silind-o să iasă împreună cu el, Flint dezvăluise cât de puţin ţinea la obişnuitele convenţii sociale, aşa că n-avea să le onoreze nici ea.

Frontul atmosferic care adusese ploaia de după-amiază trecuse mai departe, iar cerul senin era spuzit de stele, licărind ceţos prin văzduhul oraşului. Fără îndoială, la nord de Auckland, unde se afla pământul lui Flint, stelele erau imense şi strălucitoare, scânteind ca nişte nestemate palide pe un cer întunecat şi nepătruns ca o catifea neagră.

Aura îşi potrivi brăţara edwardiană de aur cu sidef şi granate verzi. Forma şi greutatea ei, familiare pe încheietura suplă a mâinii, ar fi trebuit s-o încurajeze, la fel ca şi căldura masivă a pietrelor asortate în montură de aur, la gât, dar nu reuşea să-şi găsească liniştea.

Anticiparea, interzisă şi îmbătător de incontrolabilă, i se infiltra prin vene ca alcoolul, înceţoşându-i gândurile şi stârnind emoţii pe care niciodată nu le mai trăise.

— Tatăl tău n-a contribuit prea mult la felul cum arăţi, nu-i aşa? comentă Flint.

— Într-adevăr, răspunse Aura, cu gândul la tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. Era înalt, negricios şi colţuros.

— Ce i s-a întâmplat?

Zâmbetul care-i arcui buzele era trist şi furios, dar vorbi cu un calm detaşat:

— A plecat în Africa.

— Şi te-a lăsat pe loc? De ce? Aura ridică din umeri.

— Era medic şi voia să ajute oamenii care aveau într-adevăr nevoie de el. Când a plecat, eu aveam opt ani şi nu-mi mai amintesc mare lucru, decât că după aceea am plâns câteva săptămâni în şir. Şi de fiecare dată…

Se opri.

— Şi de fiecare dată…?

De fiecare dată când Aura plângea, Natalie se oprea din

propriile ei văicăreli pentru a o informa că le părăsise şi n-avea să se mai întoarcă fiindcă ea fusese neascultătoare. Dar lui Flint nu avea de gând să-i spună şi asta.

Aşa că răspunse:

— A, nimic. Aveam un vis, dar nu era acelaşi cu visul mamei mele. Când ea n-a vrut să-l însoţească, a plecat singur.

— Părăsindu-te pe tine şi pe mama ta. Ce fel de om a fost, ca să-şi abandoneze aşa responsabilităţile?

Dispreţul din glasul lui profund îi indica limpede opinia despre asemenea oameni. Aura zâmbi ironic.

— Era un bărbat de modă veche, ca Doctorul Livingstone, care considera că trebuie ca nevestele să-şi urmeze soţii chiar dacă asta ar însemna pentru ele mizeria sau moartea prematură.

— Păcat că nobilele lui idealuri nu i-au inclus şi soţia şi copilul.

Deşi Aura se gândise adesea la acelaşi lucru, n-avea de gând să-l asculte pe Flint terfelind memoria tatălui ei. Pe un ton prevenitor, spuse:

— Cine ştie de ce se comportă ceilalţi aşa cum o fac? Eu, cu siguranţă, nu-l judec.

— Plecarea lui nu te-a afectat? Cu excepţia săptămânilor de plâns?

Întrebarea fusese rostită pe un ton nepăsător, care n-o păcăli deloc pe Aura. Ridică din umeri.

— Omul trece peste orice.

— Cât timp ai locuit la Alick Forsythe?

Spre surprinderea ei, Flint şi Alick se înţeleseseră bine la petrecere; amândoi erau puternici, încrezători şi aroganţi. Din cine ştie ce motiv, nu se aşteptase să-şi agreeze atât de mult compania.

Dar în întrebarea lui se simţea o tresărire de emoţie care-i atrase atenţia. Scrută profilul aspru, revenind cu privirea spre propriile ei mâini când îşi dădu seama că acesta nu

trăda decât putere şi autoritate disciplinată.

Răspunse pe un ton rezervat:

— Am locuit în Kerikeri doi ani, de la zece până la doisprezece.

Fuseseră cei mai fericiţi ani din viaţa ei.

— De ce?

— Păi, după plecarea tatălui meu, am luat-o razna. Natalie nu mai putea să mă stăpânească.

Nici nu se prea străduise.

— Când s-a recăsătorit, n-am fost de acord cu bărbatul ales, continuă ea, caustică. Am făcut o serie de crize de toată frumuseţea, specializate în istericale cu un înalt nivel de decibeli. M-am purtat atât de urât, încât m-au trimis la o şcoală cu internat, dar a treia oară când am fugit conducerea şcolii a hotărât că aveam nevoie de îngrijiri specializate şi a propus să stau acasă până mi se acordau. Au ţinut o consfătuire de familie şi s-a stabilit să mă duc la verii mei din Kerikeri.

— Şi ai fugit şi de-acolo? Aura râse.

— A, nu, asta a fost cu totul altă mâncare de peşte. Eram o mică sălbatică necivilizată, dar ştiam ce voiam de la viaţă. Îl adoram pe Alick, pe părinţii lui şi mai ales pe bunici, care erau nişte scumpi, dar foarte severi. În curând, am învăţat că n-aveam să ajung nicăieri cu crizele şi m-am cuminţit, chiar când Alick şi-a pierdut calmul cu mine.

Până atunci, îl chinuise fără milă. Izbucnirea de furie a lui Alick o speriase, dar vărul ei n-o lovise şi nu folosise niciuna dintre metodele de terorizare psihologică în care tatăl ei vitreg era expert. Acel episod marcase punctul de cotitură; de-atunci începând, Aura avusese încredere în vărul ei.

— Şi n-ai vrut să te întorci acasă? râse aspru.

— Nu. Niciodată. Îmi plăcea enorm la Kerikeri.

— Înţeleg.

Flint tăcu un moment, înainte de a o întreba:

— Când te-ai întors la şcoala cu internat, n-ai mai fugit?

— Nu. Eram un copil recuperat.

Era uluitor ce minuni puteau face iubirea necondiţionată şi disciplina fermă.

— Şi cu tatăl tău ce s-a mai întâmplat?

— A murit acum cinci ani, în Africa. Cred că a fost fericit.

— Nu ştii?

Aura ridică infim din umeri. Cu privirea drept înainte, spuse calmă:

— Nu ne-a scris, n-a mai luat legătura cu noi. Ea îi scrisese ani de zile, dar niciodată nu primise niciun răspuns. Plecând, îşi eliminase din viaţă soţia şi fiica de parcă n-ar mai fi însemnat nimic pentru el. Poate că nici nu însemnaseră.

— Şi tatăl tău vitreg a murit recent, nu-i aşa?

În glasul lui nu se simţea nimic mai mult decât un interes oarecare, dar dacă ştia despre Lionel Helswell, însemna că aflase şi împrejurările morţii lui.

Poate că se aştepta ca obligaţia de a-i spune să-i facă o oarecare plăcere. Dacă aşa era, Aura avea să-l dezamăgească.

Replică uşor, cinic:

— Da. S-a încurcat într-un scandal financiar, a folosit cea mai mare parte din banii mamei şi toţi banii mei ca să scape, iar când s-au terminat, şi-a băgat pistolul în gură. Cu mult succes. Era un zbir meschin şi, la fel ca toate brutele, laş în esenţă. Nu-mi lipseşte câtuşi de puţin.

— Atâta doar că ţi-a lăsat în cârcă responsabilitatea mamei tale. Când s-a întâmplat asta?

Ridică din umeri.

— Acum şase luni.

— Cu trei luni înainte de a-l fi întâlnit pe Paul. Refuzând să reacţioneze faţă de tonul lui tăios ca oţelul, Aura răspunse senină:

— Da, chiar înainte de a-l cunoaşte pe Paul. N-avea decât să înţeleagă ce voia. Îi spusese deja mai mult decât ar fi

vrut, despre viaţa ei.

— Tu *ai* rude, sau ai fost scuipat pe pământ, gata sculptat în piatră? întrebă ea, iritată.

Flint râse.

— Am părinţi şi diverse mătuşi, unchi şi veri. Vorbiră puţin despre Wairarapa; câteva dintre fetele cu care învăţase la şcoală Aura erau de acolo, iar Flint le cunoştea familiile. Era o conversaţie inofensivă, fără sens. Ţinându-şi ochii drept înainte, Aura privea orbeşte drumul se străbătea suburbiile, spre oraş, pentru a se opri în cele din urmă sub spaţioasa intrare pentru vehicule a unui hotel bine cunoscut, cu un restaurant foarte select la ultimul etaj.

Flint rezervase o masă lângă fereastră, cu vedere spre port, dar Aura nu vedea decât o ceaţă de lumini în luciul ca de obsidian al apei, căci toată atenţia îi era atrasă de bărbatul care mergea lângă ea.

Niciodată nu se mai simţise atât de absorbită, ca şi cum singurul lucru cât de cât important pentru ea pe lume ar fi fost omul acela. Ar fi vrut să oprească timpul în loc, să-i reţină curgerea inexorabilă şi să captureze momentul ca pe o insectă în chihlimbar, sau ca strălucirea cristalină din inima unui diamant.

Şi totuşi, pe sub amestecul de plăcere şi durere pândea o vinovăţie profundă. În sfârşit, cu furie şi disperare, acceptase ideea că nu se putea mărita cu Paul. Ceea ce înainte fusese inimaginabil, devenise acum singurul mod onorabil de a se comporta.

Odată cu acest gând, se ivea şi perspectiva înfricoşător de îndrăzneaţă a contramandării nunţii.

Ironia crudă şi amară a întregii situaţii era că, indiferent ce-ar fi făcut, era condamnată la singurătate. Cu Flint, n-ar fi avut niciun viitor. Nu avea încredere în el, nu-l plăcea; tot ce simţea pentru el era o dorinţă interzisă, atât de puternică încât învingea până şi dragostea.

Pentru că îl iubea pe Paul. Asta o durea cel mai mult.

Lumina lămpii scânteia în diamantul de pe deget, transformându-l într-o flacără albastră. „Paul”, îşi spuse ea cu tristeţe, conştientă că începuse deja să se gândească la el ca la un om din trecut, „o, Paul, iubitul meu, iartă-mă”.

Ridică privirea, pentru a surprinde ochii lui Flint, sălbatici, sfredelitori, aţintiţi asupra feţei ei coborâte. Un fior delicios o străbătu pe şira spinării, înmuindu-i oasele.

Începu o conversaţie, cu uşurinţa sofisticată a unei femei de lume. Acel *savoir-faire* nu era decât un scut, o barieră subţire, abia opacă, în faţa ochilor lui mult prea pătrunzători, dar numai acesta şi mândria erau singurele ei mijloace de apărare.

Pe la jumătatea delicioasei mese, un comentariu caustic al lui Flint despre unul dintre ceilalţi clienţi îi smulse un hohot de râs. Flint o privi cu ochi sclipitori şi gura aspră arcuită, iar Aura simţi acea privire până-n vârfurile degetelor de la picioare, înfierând-o prin toată făptura cu un stigmat de neşters.

Inima i-o luă la galop, cu iuţeală febrilă. Zâmbetul i se şterse de pe buze, în timp ce o foame necurată îşi ascuţea ghearele pe trupul ei şi era cuprinsă de o nevoie atât de acută, atât de înspăimântătoare, încât se albi la faţă. În viaţa ei nu mai cunoscuse o asemenea pasiune, niciodată nu înţelesese cât de neputincioase erau împotriva ei raţiunea şi logica.

Bunul simţ îi spunea că, dacă mergea înainte şi se mărita cu Paul, ar fi avut o viaţă fericită şi împlinită. Paul o iubea, era clar că lui Flint puţin îi păsa de ea, şi totuşi nu voia decât să-l urmeze, în orice infern ar fi târât-o. Acel „amor tainic, neguros” din poemul lui Blake era înspăimântător, dar dacă Flint îi spunea *vino,* ar fi părăsit fără nicio privire în urmă tot ceea ce fusese atât de important pentru ea, urmându-l desculţă până la capătul lumii.

Numai că el n-avea să rostească niciodată acel cuvânt. O vedea ca pe o femeie pusă pe căpătuială.

A, o dorea, dar era destul de puternic ca să facă faţă acestui lucru. Sexualitatea n-avea să-i obstrucţioneze inteligenţa; acel creier rece, limpede şi incisiv era complet stăpân pe hormoni.

— Ce este? o întrebă el. Aura ridică din umeri.

— A trecut o gâscă peste mormântul meu. Apoi, se grăbi să adauge, în legătură cu cel mai recent scandal politic:

— Deci, crezi că vom avea într-adevăr întreruperi ale curentului electric, până la primăvară, când se umplu lacurile de acumulare din sud?

— Din păcate, aşa se pare.

Dacă-şi dădea seama că ocolea întrebarea, prefera să n-o iscodească, trecând în schimb la o critică extrem de tranşantă a celor despre care considera că aduseseră ţara în acel impas.

Adoptând rolul de avocat al diavolului, Aura îi ceru să-şi justifice fiecare declaraţie, încercând să savureze restul mesei, acut conştientă că teama şi remuşcările îi afectau conversaţia, de obicei atât de spirituală. Fu uşurată când, în sfârşit, se aşezară pe locurile alese de Paul pentru plăcerea ei, în sala de spectacol.

Din păcate, în timp ce pe scenă se desfăşura povestea celor doi prieteni apropiaţi ca fraţii care iubeau aceeaşi femeie, abia dacă auzi muzica încântătoare. Cu oricare alt prilej, ar fi zâmbit la adresa naivităţii libretului. Acum, i se părea mult prea apropiat de realitate.

Şi totuşi, în pofida emoţiilor care o frământau, scufundându-i integritatea sub un val negru al dorinţei, niciodată nu se mai simţise atât de dureros de vie; parcă în toţi acei ani ar fi dormit într-un cocon, privind lumea, dar nefăcând parte din ea.

De la vârsta de paisprezece ani, îşi pierduse încrederea în bărbaţi. Violul verbal al agresorului ei o tulburase în moduri pe care abia acum începea să le înţeleagă, aşa că se apărase îngheţându-şi sexualitatea incipientă. Acest lucru,

precum şi nefericirea unei vieţi trăite împreună cu o mamă prea slabă ca s-o apere de tatăl ei vitreg hotărât să-i strivească personalitatea, duseseră la cele două logodne care-l făceau pe Flint să fie atât de suspicios. Fuseseră două tentative de evadare.

Privind în urmă, putea chiar să înţeleagă de ce îl alesese pe fiecare bărbat. Primul, când avea doar optsprezece ani, apăruse la o lună după naşterea întâiului copil al lui Alick şi Laurel. Vărul ei îi fusese întotdeauna refugiu şi ancoră, iar copilul semnalase irevocabil faptul că, de-acum, principala loialitate a lui Alick era acordată lui Laurel şi proaspetei lor familii. Aura fusese din nou exilată la periferie.

Iar a doua logodnă fusese o încercare zadarnică de a contrazice acuzaţiile de frigiditate ale primului logodnic.

Aura le regreta pe amândouă, pentru că se folosise de cei doi bărbaţi şi îi făcuse să sufere.

După acele eşecuri, refuzase să mai aibă relaţii serioase cu vreun bărbat, până când apăruse Paul, eroul ideal, cavalerul din visurile tuturor fecioarelor, oferind protecţie şi dragoste altruistă, lipsită de orice pericol. Paul inspira siguranţă. Şi o înţelegea. Când încercase să-i spună că era frigidă, râsese încetişor.

— Nicio femeie cu pasiunea ta pentru culori, parfumuri şi texturi, nicio femeie care-şi foloseşte simţurile aşa ca tine, nu poate fi frigidă, spusese el. Poate ai avut unele experienţe neplăcute în trecut, dar cu bărbatul potrivit, un om în care să poţi avea încredere, dragostea îţi va veni de la sine.

Şi o sărutase, iar ei îi plăcuse şi, fiindcă era atât de demn de încredere, învăţase să-l iubească.

Paul avusese dreptate. Dar cel care-i dărâmase barierele era Flint. Nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie, dar îl dorea din toată fiinţa, cu simţurile dureros de ascuţite.

Flint îi spulberase pavăza de gheaţă, i-o topise în

dogoarea personalităţii lui şi îi lăsase personalitatea vulnerabilă şi neprotejată expusă în faţa masculinităţii lui explicite, atât de puternice.

Când sosi pauza, era încordată la limită, aşa că bău prea repede paharul de vin alb pe care i-l oferi el. Din fericire, prietenii şi cunoştinţele îi tot puneau întrebări despre absenţa lui Paul, la care răspundea cu un amestec corect, spera ea, de regret pentru lipsa lui şi plăcere că se afla în compania lui Flint.

Dar era aproape convinsă că toţi cei care stăteau de vorbă cu ea şi o priveau îi descopereau prefăcătoria.

Partea a doua a spectacolului fu un adevărat infern. Aura încerca să se concentreze asupra reprezentaţiei, acest lucru fiindu-i mai uşor decât să se confrunte cu nefericirea şi auto-reproşurile, dar nu asimila nimic din ceea ce se întâmpla pe scenă. Prin faţa ochilor ei treceau oameni în haine strălucitoare, cântând şi stând în poziţii teatrale.

iar Aura nu vedea nimic, în timp ce creierul ei oscila febril între variante.

Nu se putea mărita cu Paul, când avea asemenea simţăminte.

Şi totuşi, aveau să moară; nişte stări atât de intense nu puteau dura prea mult. Paul era tot ce-şi dorea. Printr-o ironie seacă, în ciuda focului rebel pe care-l aprinsese Flint înăuntrul ei, nu voia să renunţe la securitatea iubirii lui Paul pentru îndoielnicul extaz al unei aventuri cu Flint – chiar şi presupunând că ar fi dorit-o. Iar incidentul cu Gemma făcea aşa ceva extrem de improbabil. Probabil, îşi spuse ea agitată, pentru el loialitatea era mai importantă decât satisfacerea unei nevoi sexuale.

Nu i-ar fi fost deloc greu; în pauză, nu trebuise decât să arunce o privire prin foaier, ca să observe geloasă cu cât interes îl studiau numeroase femei. Combinaţia lui de sexualitate brută şi aere de om de lume era copleşitoare.

Dinţii i se înfipseră în buza de jos, frământând carnea

fragedă. Epuizată, zdrobită de remuşcările amarnice şi o nevoie la fel de amarnică, se întreba de ce trebuise să i se întâmple tocmai ei una ca asta. Tocmai când îşi punea viaţa în ordine, când întrezărea la orizont o rază de linişte şi pace, îi fusese servit un joker ca Flint Jansen.

Dar îşi plângea singură de milă; de prea multe ori văzuse auto-compasiunea sleindu-i mamei sale puterile, ca să se lase pradă ei.

Flint apăruse ca o forţă a naturii. Şi, cumva, trebuia să-i facă faţă, lui şi efectului pe care-l avea asupra vieţii ei.

După ultima cortină, Aura se opri din aplauzele politicoase şi se ridică, ieşind cu el în parcare. Era frig; se cutremură, iar Flint deschise imediat instalaţia de încălzire a maşinii. Şoseaua era surprinzător de aglomerată, iar pe alocuri domnea dezordinea. Aura văzu o maşină intrând drept în faţa lor, fără a se simţi deloc îngrijorată. Izolată de lume de către dilema ei, se străduia să rămână ascunsă după faţada bunelor maniere.

Aproape imediat, cealaltă maşină se înscrise pe banda alăturată. Flint mormăi ceva scurt şi tăios, dar mâinile îi rămaseră sigure pe volan, fără a da niciun semn vizibil de iritare.

— Cred că şoferul ăla e beat, spuse fără interes Aura.

— Cu siguranţă, aşa pare. Glasul lui era dur, lipsit de grabă.

Maşina cealaltă pendula periculos prin trafic, apoi, pe neanunţate, se repezi iarăşi pe banda lor. Aura îşi acoperi gura cu mâinile, scoţând un ţipăt înăbuşit. Se auzi un scrâşnet îngrozitor de frâne, centura de siguranţă îi apăsă insuportabil pieptul, iar Aura îşi auzi propria voce strigându-l pe Flint pe nume. Când cele două autovehicule se ciocniră ţâşniră scântei, într-un coşmar de zgomot şi mişcare, apoi maşina din faţă acceleră din nou, pierzându-se în întuneric.

— Ai păţit ceva? întrebă Flint, cu un glas pe care nu i-l recunoştea.

— Nu…

Propria ei şoaptă, abia auzită, o alarmă, aşa că repetă puţin mai tare:

— Nu, n-am nimic.

— Trag pe dreapta, să mă asigur că n-am suferit nicio avarie gravă la maşină.

Scrâşnind din dinţi, Aura se întrebă cum Dumnezeu putea fi atât de calm, cu mâinile aşa de sigure pe volan.

— I-am luat numărul, spuse ea amorţită şi îl rosti, înainte de a-l uita.

— Bravo, fetiţo!

Un compliment atât de mărunt, fără să însemne nimic, şi totuşi căldura cuvintelor lui i se infiltră în toate celulele trupului.

După ce încetiniră, pentru a opri pe acostament, Flint scoase un telefon celular şi formă numărul poliţiei rutiere, comunicând numărul autovehiculului în culpă, propriul său nume şi adresa, şi cerând imperativ ca un ofiţer de la circulaţie să-l intercepteze pe infractor înainte ca idiotul să se sinucidă, sau să-i omoare pe alţii.

Persoana de la celălalt capăt al firului întrebă ceva.

— A, da, răspunse Flint, cu un glas rece ca gheaţa. Voi fi martor cu toată plăcerea.

Pielea Aurei se îmbrobonă de o sudoare rece. Flint, închizând telefonul, îi ordonă:

— Stai aici!

Şi deschise portiera.

În lumina felinarelor de pe marginea şoselei şi a farurilor ce treceau în viteză, arăta aspru, ca un arhaic zeu al războiului, al luptei şi al morţii, cu trăsăturile conturate accentuat, în timp ce se uita sub capota Jaguar-ului.

Când reveni, Aura întrebă încet:

— E grav?

— Din câte văd, nu, dar miroase puternic a ulei. N-am de gând să merg mai departe, tocmai până la tine acasă, în

eventualitatea că mi-a scăpat ceva. Apartamentul meu e doar la o milă de-aici, aşa că mergem acolo şi dau telefon după un taxi să te ducă până acasă.

— Credeam că la tine în apartament se redecorează, comentă ea, prosteşte.

Aruncându-i o privire scurtă, Flint porni din nou maşina.

— Nu vom sta înăuntru destul timp pentru ca mirosul de vopsea să ne deranjeze.

Locuia la ultimul etaj al unui bloc înalt de apartamente, pe coasta Muntelui Hobson, altul dintre micii vulcani răspândiţi pe istmul Auckland. Acea clădire nu avea modernismul ostentativ al blocului lui Paul, iar sistemul de securitate era discret. Portarul ridică privirea la apariţia lor şi îi salută din cap, dar Aura era sigură că, pe sub zâmbetul respectuos, se observa un interes frivol. În drum spre lift se înfioră din nou şi, o dată ce începu să tremure, nu se mai putu opri.

— Efectul şocului, spuse scurt Flint. Fac un ceai. Tu stai jos şi încearcă să te încălzeşti.

Neluându-i în seamă protestele, îşi scoase sacoul şi i-l puse pe umeri. Cald şi puţin cam greu, purta mirosul parfumului lui masculin aparte. Frecându-şi obrazul, o secundă vinovată, de guler, Aura îl privi cum se mişca prin bucătăria luxoasă, cu o familiaritate stăpânită. În cămaşa albă, părea mai înalt şi mai masiv decât cu sacoul pe el.

Ochii îi stăruiră asupra umerilor laţi, braţelor prelungi, privind cum i se încordau muşchii în timp ce se apleca să toarne apa fierbinte în ceainic.

Întrucât era, probabil, singura ei ocazie de a se afla vreodată în apartamentul lui, încercă să se uite în jur, dar nu putu percepe nimic mai mult decât o impresie vagă de spaţiu şi eleganţă spartană. După vreo două minute, renunţă şi se concentră să-şi stăpânească tremurăturile care-i zguduiau tot trupul.

Număratul în timp ce respira regulat eşuă jalnic şi tocmai

începea să se întrebe ce putea face pentru a-şi regăsi controlul, când Flint ieşi din bucătărie cu o cană de ceai, plină numai pe jumătate.

— Încearcă asta, spuse el.

Mâna pe care o întinse tremura atât de tare, încât şi-o privi deznădăjduită.

— Ţi-o ţin eu, se oferi Flint.

Aura se încordă, ţeapănă, în timp ce Flint se aşeza alături, pe canapea.

— Nu ţi-o pot duce la gură, dacă întorci capul, observă el cu un amuzament care o făcu să se crispeze şi mai tare.

Toate instinctele îi strigau să apuce cana cu mâinile ei, dar degetele lui prelungi o ţineau strâns, iar Aura n-avea de gând să se preteze la o luptă nedemnă, care probabil n-ar fi dus decât la vărsarea poşircii ăleia nenorocite.

Cu un efort îndărătnic de voinţă, întoarse capul şi îl lăsă să-i ridice cana la buze. Lichidul dinăuntru era fierbinte, lăptos şi dezgustător de dulce.

Probabil se strâmbase, pentru că Flint spuse imediat:

— Ştiu că are un gust greţos, dar bea tot, îţi va opri tremuratul.

Dinţii începură să-i clănţăne pe porţelan.

Flint scoase un sunet de nervozitate, îi smulse cana şi o puse pe masă, după care o luă pe Aura în braţe ca pe un copil, legănând-o la pieptul lui cald.

— Nu, nu te mişca, îi spuse încet. N-ai nevoie decât de puţină încurajare.

— Mă s-simt p-p-prost… izbuti ea să bâiguie, dar nu tocmai asta voia să spună. Pe lângă slăbiciune şi fragilitate, simţea şi o nevoie copleşitoare de a ceda, de a se lăsa în braţele lui şi în voia a tot ceea ce urma să se întâmple.

— De ce? E o reacţie perfect normală la şoc, spuse el grav, luând cana. Cu răbdare, i-o ţinu la buze până când bău tot ceaiul.

— Îmi p-pare rău, murmură ea. E o prostie, în mod

normal nu mă pierd aşa…

— Ai tu un obicei să te tamponezi mereu pe şosea? Zâmbetul ei fu strâmb, ca o grimasă.

— N-nu…

Inspiră adânc, întretăiat, încercând să-şi adune energia pentru a se ridică şi plecă.

Acum, când ceaiul fierbinte şi dulce începea să-şi facă efectul, Aura era mult prea conştientă de alte lucruri, muşchii încordaţi sub coapsele ei, tari ca oţelul, mişcările regulate ale pieptului lui sub umărul ei, un vag miros masculin, mai erotic de departe decât cel mai fin parfum. Bătăile ferme şi constante ale inimii lui i se propagau prin tot trupul, ca un contrapunct primitiv la propriul ei puls, haotic şi agitat. Căldura lui o învăluia, ca o mângâiere şi un avertisment în acelaşi timp.

Aura continua să tremure, dar acum dintr-un alt motiv. Ace de dorinţă, ascuţite şi nemiloase, i se înfigeau în josul stomacului, unde cine ştie ce vrăjitorie misterioasă le transforma într-un foc care se trezea la viaţă furtunos, învăpăiat. Era asaltată de dorinţă, feroce, elementară, de neostoit; momentele când văzuse cealaltă maşină lovindu-i şi se întrebase dacă aveau să scape cu viaţă sau să moară îi ascuţiseră toate senzaţiile până la un nivel pe care n-avea cum să-l mai nege.

Şi totuşi, asta trebuia să facă.

Spuse cu voce subţiată:

— Acum mi-am revenit, mulţumesc. Cred că ar fi timpul să suni după taxi.

— Sigur că da.

Însă, când vru să se ridice, picioarele refuzară s-o susţină şi fu nevoită să se agaţe de umerii lui, pentru a-şi păstra echilibrul.

Surprinsă, îl privi în ochii unde se continuau flăcările ce-i pâlpâiau ei prin trup, ochi ce conţineau o făgăduială dezgolită, fierbinte, ochi care cereau şi o ameninţau cu

voluptăţi negrăite.

I se păru că şoptise un refuz dar, dacă aşa era, o făcuse mult prea încet şi mult prea târziu, pentru că Flint o sărută ca şi cum ar fi fost aurul de la capătul curcubeului său, încununarea tuturor ambiţiilor lui.

Gura îi era crudă, nu cerea, ci lua în stăpânire, iar Aurei îi venea să moară de atâta extaz. Şi totuşi, sărutul o şi speria, căci elibera sălbăticia pe care ani de zile încercase să şi-o stăpânească şi s-o controleze, acea sălbăticie care o îndemna să cedeze, să se lase condusă mai departe de sărut, să nu scape ceea ce i se promitea.

Ispita o devora cu momeala ei îmbietoare, sfâşiind-o în bucăţi. Aura trebuia să-i reziste cu ultima brumă de curaj ce-i mai rămăsese.

Încercă să-l împingă la o parte, dar când mâinile ei ajunseră la gulerul cămăşii, se arcuiră împrejur, trăgându-l mai aproape. Închizând ochii în semn de capitulare, se lăsă pradă imboldului care-i mistuia voinţa.

După un moment, capul lui Flint se ridică. Buzele Aurei erau gingaşe, înroşite şi înfierbântate – şi se simţeau părăsite.

Acum, îşi spuse ea, cu încăpăţânare. Retrage-te, dă-te înapoi, capul sus, să vadă că nu mai vrei…

— Săruţi ca un vis, murmură Flint încet. Dar, de fapt, ştiam. Gura ta e ca un trandafir strivit, enigmatică dar totuşi senzuală, ascunzând secrete şi dulceaţă. Am vrut să te sărut de când ne-am întâlnit prima oară, când te-ai uitat la mine cu ochii ăia hămesiţi, surprinşi dar totuşi plini de speranţă, ca şi cum m-ai fi aşteptat toată viaţa.

Clătinând din cap, Aura se desprinse, pentru a se retrage cu ochii aţintiţi spre faţa lui. Cicatricea ieşea în evidenţă, subţire şi albă pe pielea bronzată.

— Nu…

Totuşi, abia murmurase cuvântul.

— Ba da. Mă doreşti, Aura. Recunoaşte.

— Nu!

Încă un pas înapoi, încet şi tainic, susţinând privirea ferocelui ei răpitor cu a ei, ca să nu-i observe retragerea spre uşă şi salvare. În faţa unui asemenea pericol, nici nu mai gândea coerent; reacţiona ca un mic animal în prezenţa celei mai mari fiare de pradă, făcând ceea ce o îndemna instinctul.

Într-o secundă, avea să se întoarcă şi s-o ia la fugă pe uşă, spre adăpostul liftului. Flint n-avea să alerge după ea prin holul blocului, de faţă cu portarul. Şi, o dată ajunsă afară, eliberată din vraja necugetată care-i tulbura minţile, avea să fie în siguranţă.

Flint spuse, cu glas îngroşat:

— Nu te mai uita aşa speriată la mine. N-am să-ţi fac niciun rău.

Părea mai indicat să nu-l contrazică. Dădu din cap, strecurându-şi încă o dată piciorul înapoi.

Iute ca un şoim prăvălindu-se năprasnic din înaltul cerului, cu graţia ucigătoare a unui vânător, Flint sări în picioare şi, înainte ca Aura s-o poată lua la goană, o apucă de braţ şi o răsuci înapoi, scuturând-o uşor.

— N-ai să fugi de-aici, continuă el destul de calm, dar cu o undă de hotărâre inexorabilă în glas.

— Lasă-mă să plec! gâfâi Aura, încercând să-şi smulgă braţul.

Degetele lui se încleştară, făcând-o să ţipe de durere.

Înjurând, Flint slăbi strânsoarea, dar mâna cealaltă i se ridică s-o apuce de celălalt braţ, într-o cătuşă necruţătoare. Aura trase aer în plămânii torturaţi, măsurând din ochi distanţele, măsurându-l pe el.

Ar fi trebuit să-i ardă un genunchi între picioare. Niciodată în viaţa ei nu lovise atât de rău pe cineva, şi nu credea c-ar fi fost în stare să i-o facă nici lui, dar panica se dilata într-însa ca un balon, blocându-i gândirea logică, blocând totul în afară de conştiinţa faptului că acel unic

sărut schimbase totul.

Foarte încet, Flint o preveni:

— Încearcă numai, Aura, şi-ai s-o regreţi mai mult decât ai regretat ceva vreodată.

— Flint, încercă ea, cu disperare, trebuie să plec acasă.

— Numai după ce recunoşti că mă doreşti.

— Du-te dracului, şopti Aura, lăsându-şi genele să coboare, pentru a-i ascunde privirea înnebunită.

— Recunoaşte, Aura. Vrei să te sărut – asta te sperie aşa de mult. Vrei să te culci cu mine, să te întinzi cu mine într-o harababură de cearşafuri pe când ne descoperim unul altuia misterele, şi apoi să ne pierdem în ele. *Mă doreşti,* Aura. Spune-o.

Pulsul ei se repezea spre stratosferă, cuvintele rapide ale lui Flint invocând în adâncurile ei un răspuns incandescent, dar cu toate că fu nevoită să-şi umezească buzele uscate şi să înghită în sec, clătină din cap. Dacă-i recunoştea o singură dată puterea, nu-i mai rămânea niciun control asupra restului vieţii ei.

Flint râse, iar Aurei i se păru că în privirea ochilor lui aurii se zărea o strălucire de respect, împotriva propriei voinţe. Apoi, o trase spre trupul său arzător şi o sărută din nou, adânc, foarte adânc, iscodind mult dincolo de simplele bariere fizice ale rezistenţei.

Aura se încordă, dar pentru prima oară nu mai simţi unda slabă de dezgust, respingerea automată pe care trebuia să şi-o controleze de fiecare dată când se relaxa. Şi totuşi, nu avea de gând să cedeze.

Zbătându-se, începu să-şi întoarcă dintr-o parte în alta capul, încercând să-l muşte cu dinţii ei mici şi ascuţiţi. Flint râse din nou şi o muşcă şi el, de buze şi obraz, pe sub linia fină a maxilarului şi în josul gâtului cu netezimea lui dulce, muşcături mărunte, la un pas de durere, care o stimulau insuportabil.

Şocul dinţilor puternici pe pielea ei îi seca toată

rezistenţa. Aura spuse ceva, cuvinte pe care nu le recunoştea i se desprinseră de pe buzele uimite, iar Flint înălţă capul şi o sărută din nou.

Şi fu pierdută.

Sfârşitul volumului 1